

РІК LXII, Ч. 11

ЛИСТОПАД – 2005 – NOVEMBER

№ 11, VOL. LXII

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК LXII

ЛИСТОПАД

Ч. 11

Виходить раз у місяць
видає

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

Головний редактор — Ірена Чабан

Редактор англomовної частини — Тамара Стадниченко

Мовний редактор — Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) — голова Союзу Українок Америки

Марта Богачевська-Хом'як

Любов Волинець

Анна-Галія Горбач

Ася Гумецька

Галина Кирпа

Катерина Немира (з уряду) — пресова реф. Головної Управи СУА

Марта Тарнавська

Адреса редакції: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Тел./Факс: (212) 982-2889

Річна передплата в США

Для членів СУА \$25.00

Для інших передплатників \$30.00

Поодиноке число \$3.00

В країнах поза межами США US \$40.00

OUR LIFE

VOL. LXII

NOVEMBER

№ 11

Published by
UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.
Non-profit organization
Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

Editor-in-Chief — Irena Chaban

English Editor — Tamara Stadnychenko

Ukrainian Language consultant — Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj — UNWLA Inc. President

Martha Bohachevsky Chomiak

Lubow Wolynets

Anna-Halia Horbach

Assya Humetsky

Halyna Kyrpa

Kateryna Nemyra — Press

Marta Tarnawsky

Editorial Office: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel./Fax: (212) 982-2889

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$30.00

Annual subscription in countries other than USA \$40.00 US currency

Single copy \$3.00

ЗМІСТ

Андрей Шептицький. Усі, що почуваються українцями... ..	1
Євген Сверстюк. Майдан вимагає служіння.....	1
Ярослава Бабич. Хвилями біло-синими	3
Борис Олександрів-Грибінський. Ноктюрн	4
Григорій Курас. "Многая літа" Олени Могилянської	5
Сторінки минулого.....	8
Збережемо „Наше Життя“!	9
Леонід Куценко. "Козак-невмирака" Микола Чирський	10
Ольга Чемерис. Не треба слів таких високих.....	12
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	13
Hélène N. Turkewicz-Sanko. The Yellow Prince by Vasyi Barka (1908-2003)	14
Irene Repczuk-D'Alessio. Caring and Sharing During the Holiday Season	18
Ihor Magun. My Aching Feet	19
Great News for Ukrainian-Americans!	20
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СУА	21
Діяльність округ і відділів СУА	22
Переступили межу вічності	25
Добродійство	28
Нашим дітям	34

На обкладинці: Олена Могилянська. 1935 р. Москва.
(Зберігається в архіві автора.)

Просимо всіх дописувачів посилати до редакції тільки оригінали дописів, статей. Заідно з журналістичною практикою, не подається копій, що були поміщені чи переслані до інших видань.

Незамовлених матеріялів редакція не повертає, а також не веде листування з приводу невикористаних матеріялів.

Редакція застерігає за собою право скорочувати матеріяли і виправляти мову. Статті, підписані прізвищем чи псевдонімом автора, не завжди відповідають поглядам редакції.

Передруки і переклади матеріялів з "Нашого Життя" дозволені за поданням джерела.

Усі редакційні матеріяли просимо пересилати на адресу редакції, з поміткою "редакторів".

Кошти вироблення кліше покривають дописувачі.

Дописи просимо писати виразно, через два інтервали, зокрема чітко імена і прізвища поданих осіб.

Редакція приймає за домовленням, тел.: (212) 982-2889.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,
203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003
ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices.
(USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to
"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2005 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.
1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012
Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to
UNWLA, Inc.
203 Second Avenue, New York, NY 10003

Митрополит Андрей Шептицький.

Усі, що почувуються українцями і хочуть працювати для добра України, нехай забудуть про які-небудь партійні роздори, нехай працюють в єдності і згоді над відбудовою так дуже знищеного більшовиками нашого економічного, просвітнього і культурного життя.

Тоді в Бозі надія, що на підвалинах солідарності і усильної праці усіх українців повстане Соборна Україна не тільки як велике слово і ідея, але як живий життєздатний, здоровий, могутній, державний організм, вибудований жертвою життя одних, а муравлиною працею, багатьма зусиллями і трудами других.

+ А.

Дано у Львові 5 липня 1941

Митрополит Андрей Шептицький. "Життя і діяльність: Документи і матеріали. 1899-1944". *Наук. ред. А. Кравчук. Львів, вид-во ОО Василян „Місіонер” 1998. Т. 2.*

Євген СВЕРСТЮК

МАЙДАН ВИМАГАЄ СЛУЖІННЯ

Над світом 2005 року пролітають грізні бурі і шторми, нашу планету лихоманить. А над благословенною українською землею – пізня соняшна осінь, після щедрого літа.

Але діймають і мучать нас внутрішні хвороби і духовні недуги. Коли нема Бога в серці, то немає миру в душі і злагоди в домі. 5 вересня почалися потрясіння на нашому українському Олімпі, який достоту почав нагадувати Олімп з "Енеїди" Котляревського. З усього видно було, що параліч влади створюють лебідь, щука і рак. Тільки лебідь не проявився...

Про те, що вороги української демократії готуються до реваншу вже цієї осені, знають всі, навіть далекі від політики. Здавалося б, усі громадяни повинні покласти сили на захист своєї незалежності, яка, нарешті, зазвучала серйозно. Бо розуміли, що то час укріплювати фортецю. Це завдання стоїть сьогодні і завтра. Справжня вартість кожного українського політика виявляється в тому, наскільки серйозно він зрозумів вагу моменту і наскільки повно віддався служінню і самовідданій праці, передусім для згуртування патріотичних сил.

Підкреслюю – патріотичних, бо в цілому світі здобутки незалежності захищають передусім патріотичні сили, які гідно несуть прапор. Такі періоди, усякі корисливі і сепаратні дії відповідальних осіб називають безвідповідальністю, якщо не зрадою і мародерством. Для громадян справжніх немає розподілу посад і престижних кабінетів – є розподіл обов'язків, особливо важких після урядування сил національно безвідповідальних і беззаконних.

Один хибний крок може підкосити всі минулі побудови. Перед нами стоїть вічним нагадуванням Володимир Винниченко. З усіма своїми вадами, він уявлявся б нам на голову вищим, якби вилучити з його життя таку мізерію, як протистояння Симонові Петлюрі, котрий взяв на плечі тягар всієї відповідальності й став символом національного опору і самозахисту.

Що вище поставлена особа, то має бути суворіша самооцінка, більша самопосвята і приклад безкорисливості. Якщо хтось не розуміє, що корисливість їй на тій висоті просто не вигідна, то не розуміє, куди потрапив і для чого йому те місце, з якого має впасти.

8 вересня заява Президента про відставку уряду – а це ж уряд учасників Помаранчевої революції – була сприйнята спокійно. За 9 місяців усе проявилось і дало плоди.

Маленьким активістам Майдану влада ні на вершок не додала до зросту. А немає гірше, ніж виставити маленьку людину на видноту і висоту.

До Дня Незалежності міністер культури Оксана Білозір проспівала нову пісню на слова Вадима Крищенка: *“Благословенний будь наш уряд...”*. Думала, що ода, а вийшло – епітафія.

Одне слово, як сказав Президент, у владі з’явилися нові обличчя, але обличчя влади не змінилося...

І тут вертаємося до старого, джерельного поняття, що зцементовує суспільство до євангельського поняття *с л у ж и н н я*. Служіння Богові як служіння один одному. На служінні тримається порядок і лад земний.

Свято, яке єднає нас ціле тисячоліття, починається Службою Божою.

Служба єднає народи, королівства, на вірній службі тримається всяке військо, всяка організація, всяка дисципліна.

Безумний бунт гордині відкидає служіння – але там починається служіння духові лжі і – рабство.

Для прагматиків нагадаємо, що вся історія побудована на служінні, лицар – це вірний слуга суверена. Король Фрідріх II говорив: *“Я перший слуга держави”*. Зрештою, те саме думали всі королі.

Поети служать красі, громадяни служать правді, філософи служать істині...

“Служіть один одному” – закликає апостол Петро. Це так просто і ясно.

В нашій нещасливій історії завжди бракувало вірного служіння. Скільки хоробрих людей відмовилося вірно служити Одному відповідальному – і загинули безславно, як бунтарі, що хотіли стати отаманами юрби! Скільки їх, рабів гордині і свого інтересу, рабів багатства і жадоби, засвітилися і відразу погасли, як порох під ногами нащадків.

Отже, шановні герої нашого часу, ви на державній службі, але серця ваші сховані не тут, а приховані там, де й скарби. Вони залишаються разом з вашим бізнесом. І діти будуть розгадувати: хто більший – *“Рошен”* чи Порошенко?

– *“Рошен”*, звичайно.

– А чому?

– Бо *“Рошен”* – це фірма! То щось цілісне і послідовне, а Порошенко – розпорошений між своїм бізнесом, нашим парламентом і не зовсім своїм урядом.

А як дітям розгадати загадку, чому Юлію Тимошенко на Заході називають мільярдеркою, а в нас – держслужбовцем з доходом 60 тис. гривень?

Виходить, є дві службовки під цим іменем, і невідомо, котра кому служить.

А ми говоримо про високе служіння єдиній у світі Батьківщині, служіння, як вимір вашого життя і вашої любові. Чи можуть люди такого служіння ворогувати і змагати один проти одного?

Високе служіння має і свій протилежний полюс – пародію: вислужництво, прислужництво, слугування і, нарешті, службове прикриття. Там іде боротьба люта й підступна. До речі, аристократи не визнавали винагороди за служіння: служіння має бути чистим. Часом наводять приклад – Джордж Вашингтон. Він був аристократом, що віддав себе на службу побудови демократії.

Але служіння – це не від народження. Це дар, який виробляється життям, посвяченим Абсолютові, Законіві, Принципові, словом, тому, що людина вважає святим.

Саме служіння залежить від Бога, якому служить людина. Чому полюбляють ідолів? Служити їм легше й веселіше, бо в глибині душі нема того, що болить і пече.

Про служіння Богові і його правді написано багато книг, які не старіють. Власне, з тих книг ми і беремо поняття про людську висоту, про духовний вимір і явище життя.

І прикладаємо ті поняття до людей, які опинилися на видноті.

Про демагогів, популістів, гравців у щастя, в псевдопатріотизм і псевдорелігію не говоримо, до них прикладати високі мірки нема сенсу.

Але до людей, що стали народними улюбленими, ми не можемо не прикладати високих мірок. Може бути вибір і боротьба різних позицій, але ідея особистості та гідності – понад усе.

Сьогодні Україна переживає велику кризу – духовну, кадрову, передвборчу... Для пристрастей немає меж, особливо, коли люди схильні себе не стримувати і не ставити собі суворих вимог. Але шляхетність зобов'язує, висота зобов'язує, становище зобов'язує... І ставить вимоги суворі. Людина чим менша, тим більше собі дозволяє. Власне, це один з принципів добру провідної верстви: певність, що людина за всіх умов тримається берега і вірна обов'язкові, бо немає обставин, що виправдовують усе, і немає вартостей, на які розмінюється гідність.

Мабуть, з цим усі згодні в теорії. Але як часто людина, котра вміє тонко прораховувати всі ходи, не може прикинути, що моральна висота завжди виграшна. Навіть напередодні виборів, де гра за правилами і гра без правил фактично прирівнюються. Але десь є той незримий арбітр, який, зрештою, таки дискваліфікує гравців без правил. Часто пролітає між людьми високопоставленими чи вже “нижчепоставленими” магічне слово Майдан. Пролітає, як торішня помаранчева стрічка з написом “SOS”. Невже ви забули, що таке Майдан? Чи не розуміли?

Ви думаєте, що це скандування “Ю-ЩЕН-КО!” під режисурою Томенка?

Майдан – це велика надія.

Майдан – це велика довіра.

Майдан – це серце народу.

Яка мізерія – думати, що Майдан знову підніметься на захист особи, яку відтіснили з гри.

Ні, Майдан подивиться, як особа підіймається сама.

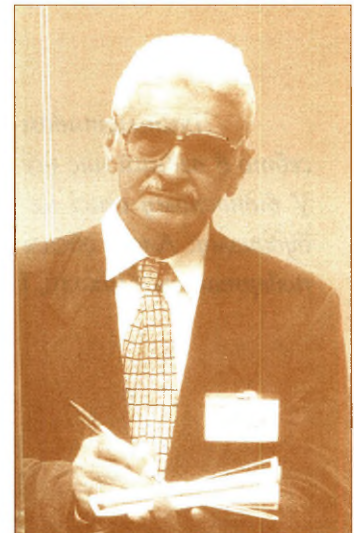
За місяці нової влади прості особи з Майдану зазнали стільки кривд і розчарувань, що кривда особи з високопоставлених сприймається дещо віртуально.

Майдан живе. Але не думайте, що він видав вам пожиттєві мандати і готовий до зубів боротися за своїх вчорашніх героїв. Він чекає подвижництва. Майдан вже пережив II-й акт і придивляється до вас у III-му акті. Але знайте, що цей тисячоокий Майдан дуже тверезо спостерігає за кожним, хто після свята зійшов зі сцени і взявся робити реальну справу, а чи взявся за улюблені ігри, подвійні ігри, помахуючи вчорашнім прапорцем.

Думаєте, Майдан не чує, яким охлялим голосом вимовляється його ім'я – Україна?

Думаєте, звідти безперервно будуть сипатися аванси безмежної довіри?

Майдан вимагає служіння!

Євген Сверстюк.

Ярослава БАБИЧ

**Хвилями біло-синіми
Мла з-за небесних врат.
Скрипками, голосіннями
Спалено листопад.**

**Попіл – порожній вічності,
Кров на долонях площ.
Вартою опівнічною
Вуличний ходить дощ.**

**Ми живемо не мороком –
Відблисками пожеж.
Ангелам в небі морозно
Буде сьогодні теж.**

**Хто так іще любитиме
Завтра цей хворий час,
Як на майдані з квітами
Вранці не стане нас?!**

НОКТЮРН

(Листопадове)

Ляйтмотивом кількох Ваших поезій є думка, що життя має циклічну властивість, себто в певний час усе повертається так, як сонце повертається у своє, вже перейдене коло. У відносному сенсі це – правда, і це становить філософську основу деяких релігій, зокрема буддизму. Але в обсязі нашого буття багато що, наприклад, молодість, краса, кохання – не повертається ніколи, і про це Вам треба було б також написати.

З листа...

Борис Олександрів-Грибінський

Вже відшумів крутіжний листопад,
Пожовкле листя стелиться навколо.
Як мало що вертається назад,
Як часто не вертається ніколи!

А ти прийшла. Бувають же дива!
І ось ми знов, розгублено тривожні.
Твій голос – той. І ніби ті ж слова,
Але чомусь звучать, немов порожні...

Колись я вірив: сонце, небо, світ –
За тебе все, омріяна, жадана.
Це ж скільки літ, кохана?
Стільки літ,
Що не збагну, чи й досі ти кохана!

Це ж стільки зим, нежданих бур і гроз,
І де-не-де – лиш проблиски цвітіння.
Поникли айстри. Вдарив їх мороз
І вітру свист, як пізне голосіння.

О, листопад, сумний порожній сад!
О ви, бліді, холодні виднокола!
Як мало що вертається назад!
Як часто не вертається ніколи...

29.11.1978

Вельмишановні передплатники!

Передплати за журнал “Наше Життя”

просимо присилати на адресу канцелярії СУА у Нью-Йорку.

203 Second Ave, New York, N. Y. 10003

«МНОГАЯ ЛІТА» ОЛЕНИ МОГИЛЯНСЬКОЇ

До 100-ліття від дня народження

11 серпня 1905 р. в Чернігові в старій українській дворянській родині Михайла Могилянського народилася третя дитина, яку назвали Оленою. Дитинство її та брата і сестер було овіяно глибокою та ніжною дружбою з батьками. Тата вони бачили не часто, але коли у нього з'являлася вільна година, він садовив дітей біля себе і читав їм. На схилі віку Олена Могилянська писала, що їй важко передати значення цих читань в колі сім'ї. Тато читав їм Дікенса, Шекспіра, Шевченка, Л. Толстого, Коцюбинського, якого він дуже любив і перекладав на російську, інших класиків світової літератури. Діти дуже любили ці свята-читання. Вони занурювались в якусь особливу атмосферу начебто участі в творчості великих людей, отримували насолоду, як від гарної музики. Олена згадувала, що все це, звичайно, підносило в їх очах образ батька, міцніше об'єднувало родину. На її думку, самі ці читання виростили в її сестри і брата творчі початки. Цей вплив мав неабияке значення і для формування творчої особистості самої Олени. Освіту дівчина отримала в петербурзькій та чернігівській гімназіях, які на той час давали ґрунтовні знання.

У 1921-22 рр. Олена жила з батьком в Петрограді, де навчалась в балетній школі. До кінця життя вона зберегла особливу, «балетну» ходу – красиву, легку, пружну. Але, очевидно, на вибір професії вплинуло знайомство з журналістом Борисом Ісаєвим. Олена Могилянська вийшла за нього заміж у 1924 р. і переїхала до нього до Москви. Поступово вона «втягнулась» в журналістику і впродовж 20-30-х рр. працювала в різних виданнях, довший час в «Торгівельній газеті». Молода журналістка зі своїм чоловіком знали багатьох відомих літераторів, художників, композиторів, політичних діячів, декого навіть близько, але ніколи, навіть на схилі віку, не любила «сипати» гучними іменами, хоча колись спостерігала їх зблизька.

Влітку 1938 р., через місяць-півтора після арешту чоловіка, прийшли і за Оленою Моги-

Олена Могилянська під час перебування в Бутирці. 1938 р.

(Родинний архів О. Саф'яна)

лянською. Посадили в сумнозвісну Бутирку. У листі до автора цих рядків вона писала, що її протримали у в'язниці біля двох років, а потім як «соціально небезпечний елемент» вислали до Красноярського краю. На цей час були розстріляні її старша сестра Ладя і брат Дмитро. На «волі» залишалась молодша сестра Ірина. Саме вона ранньою осінню 1941 р. привезла до селища Велика Мурта до Олени вже тяжко хворого батька. 22 березня 1942 р. М. Могилянського не стало. Великою душевною травмою для Олени і її сестри було те, що не збереглась могила улюбленого тата. «Це моє велике горе» – зізнавалась вона мені в одному з листів. 1943 р. закінчився «строк» заслання і Олена виїхала до Красноярська, де працювала бухгалтером.

В кінці війни був звільнений з ув'язнення її чоловік, але лише для того, щоб відбувати заслання в Норильську. Разом з ним поїхала і дружина. Під час заслання Б. Ісаєва двічі заарештовували, але через кілька місяців знов звільняли. Загалом же за 16 років позбавлення волі Олені Могилянській двічі повідомляли про те, що чоловіка розстріляли. А перші три роки – з 1938 до 1941-го – вона про чоловіка взагалі

нічого не знала... На засланні Б. Ісаєв був позбавлений можливості працювати; працювала дружина, а йому доводилося займатися городом і хатнім господарством. У 1949 р. їм дозволили переїхати значно південніше, в село Сухобузим, в тому ж Красноярському краї. Олена Могілянська користувалась повагою співробітників і керівництва. Їй (засланій!) постійно довіряли возити бухгалтерські звіти до Красноярська, а одного разу – у 1943 р. – навіть до Москви. Чесність, почуття обов'язку, надзвичайна порядність – ці риси кидалися у вічі всім, хто мав нагоду працювати чи зустрічатись з цією жінкою. Слід відзначити особливі, безхмарно-любовні відносини між Оленою Могілянською і її чоловіком. І хоча в Б. Ісаєва це був другий шлюб, до того ж він був на 12 років старший за дружину, характер їх відносин був чи не найвищим ідеалом стосунків між чоловіком і жінкою. Племінник Олени Олександр Саф'ян з захопленням писав авторові цих рядків про незабутні враження від спостереження взаємин між його тітонькою й дядьком. Взаємоповага, повне розуміння слів, справ, інтересів один одного, постійне прагнення догодити – це далеко не все, чим характеризувалась їх любов і взаємна повага. Олександр признався мені, що бачив у характері їх відносин справжній ідеал, і мріяв побудувати такі ж в своїй майбутній сім'ї. У Б. Ісаєва від першого шлюбу було двоє дітей, в яких були свої діти. Вони дуже поважали Олену. Взаємні відвідини були постійними, навіть через 20 років після смерті Б. Ісаєва. Цікаво, що питання про переїзд Олени до племінника вирішувався в Москві на сімейній «наradі» за участю дітей і онуків Б. Ісаєва!

Після реабілітації і переїзду до Москви у 1955 р. О. Могілянська працювала в редакції «Піонерської правди». Це був насичений період її життя: крім багатьох публікацій в різних виданнях, вона написала книжку казок, вела рубрику дитячих листів, зорганізувала дитячі виставки. Після виходу на пенсію, більше 30-ти (!) років продовжувала активну співпрацю зі своєю газетою, була громадським літературним консультантом, виконувала різну редакторську роботу. Майже до самого виїзду з Москви відповідала на гори дитячих листів. О. Саф'ян згадував, що коли він приїздив до Москви, то допомагав тітоньці носити важкі торбини цих

листів з редакції додому і в зворотному напрямку. Бачив, як її, майже дев'яностолітню, чекали в редакції, раділи її появі. Вона була справжньою душевною подругою для порівняно і зовсім молодих працівників.

Олена Могілянська ніколи не забувала про долю своїх рідних. У 50-ті рр. почала клопотатись про реабілітацію сестри і брата. Мріяла про те, що будуть видані бодай окремі їх твори. З сумом повідомляла мені, що Микола Бажан ще у 1986 р. писав їй про книжку віршів брата Дмитра, яку планує видати Спілка письменників України. Але ні цей збірник, ні том вибраних творів батька, який десь у 1990 р. вже був готовий для друку, так і не побачили світ. «...але все це зникло з життя і в мене вже недостатньо сил» – писала мені Могілянська в своєму останньому листі. Разом з тим, наукові пошуки автора цих рядків і знахідки невідомих фактів з життя М. Могілянського, особливо його останнього рукопису, викликали в неї велике зацікавлення. Віддана дочка неодноразово дякувала за публікації про батька, цікавилася справою дисертації, яку хотіла прочитати. Вона раділа, що люди будуть, нарешті, знати щось про її незвичайного батька і на землі залишиться якийсь слід від її родини. Мене вразило те, як згадували Олена та її сестра Ірина невинно знищених сестру і брата. Вони говорили про них, як про ...живих. Начебто живуть вони в далекому місті. В розмовах траплялось, скажімо, таке: «М. Рильський – то великий друг Ладі», або «Дімка написав вірш, який наша мама не схвалила, бо він їй показався хуліганським». Розповідали про поїздки до Ладі в Дмитров, про богемне життя Дмитра в Харкові і інше. Але в цих споминах було тільки веселе і оптимістичне і майже ніколи про трагедію, яка сталася. І чи не було це найвищим виявом любові до рідних, яких вже немає на світі? Перебуваючи в Москві у 1993 р. я мав щасливу нагоду зустрітись з Оленою Могілянською в її затишній квартирі. Горда постава сивої, з благородним і водночас простим обличчям одразу викликали велику симпатію і повагу до неї. Видно було, що перед тобою незвична людина. Упродовж кількох годин я мав незабутню бесіду з цією високоінтелектуальною і такою цікавою жінкою. На прощання подарувала мені кілька оригінальних фотографій свого батька.

Не дивно, що вона мала величезний вплив на формування особистості свого єдиного племінника. У споминах про улюблену тітоньку О. Саф'ян зізнавався, що йому завжди хотілося наслідувати їй, зв'язати свої вчинки з тим, як вона діяла в подібних ситуаціях. Один з головних законів, згідно яких жила Олена Могілянська було: «Я ні на кого не ображаюсь». Була людиною з високим почуттям самоповаги, гордою і образливою в будь-яких виявах була для неї принизливою. О. Могілянська була надзвичайно доброю і чутливою жінкою. Один з прикладів – ніжні стосунки з молодшою сестрою Іриною. Вони постійно листувалися (навіть з Норильська, Красноярська), розмовляли по телефону, часто їздили одна до одної, зворушливо піклувалися одна одною навіть в життєвих дрібницях. О. Саф'ян писав, що в своєму житті не зустрічав іншої людини з таким сприйняттям динаміки життя. Звичайно, старші люди так чи інакше стають консервативними. У цьому сенсі Олена Могілянська так і не стала старше 20-25 років. Постійно цікавилась всім, що відбувалося навколо: розвитком суспільства, модерністськими явищами в мистецтві, літературі. Завжди мала свіже, необтяжене закостенілими догмами сприйняття оточуючого світу. Не уявляла свого життя без книжок, завжди слідувала за виходом новинок, читала до останнього дня життя. Можна говорити, що О. Могілянська мала веселий характер, ніколи не журилася, незалежно від настрою була душею будь-якої компанії, в тому числі і людей зовсім іншого віку.

Проживши майже все життя в Москві, О. Могілянська не забула української мови. Залюбки читала українські книжки, часом говорила мовою свого народу, вставляючи прислів'я і приказки. Часто згадувала рідний Чернігів, Київ. Упродовж 60-90-х рр. неодноразово відвідувала ці міста. За дорученням редакції їздила до Львова. Багато разів була у Дніпропетровську, де мешкала молодша сестра і улюблений племінник, який вважав її другою мамою.

Але невблаганний вік давав себе взнаки. В останньому листі до мене від 20 грудня 1997 р. Олена Могілянська з сумом писала, що «подарунок, надісланий мені долею – «многая літа» - не дуже завидний». У 1995 р. вона погодилась переїхати з Москви до племінника до Дніпро-

петровська. Останні два з половиною роки вела активний спосіб життя, не було жодного дня, щоб вона, незалежно від погоди, не виходила на прогулянку. Пізньої осені 1997 р. було організовано виступ Олени Могілянської в бібліотеці для дітей і юнацтва, який пройшов при переповненій залі з великим успіхом. Разом з племінником вона ще планувала поїхати авто до Чернігова. Не судилося. 8 лютого 1998 р. Олени Могілянської не стало. Сповідуючи автора цих рядків про сумну звістку, О. Саф'ян писав: «Грапилося це 8 лютого цього року цілковито несподівано, впродовж кількох хвилин і, гадаю, сама Олена Михайлівна не встигла нічого зрозуміти. Смерть її була легка, вона хотіла так піти і Бог їй це дав. До цього вона вела активний спосіб життя, багато читала, цікавилась всіма подіями, котрі відбувались поруч і в оточуючому світі. Вікова нежить, певна річ, була присутня, але вона не була небезпечна і ми вважали, що ще поживемо разом.» Упокоїлась поруч з чоловіком на Новодевічому кладовищі. На траурну церемонію прийшли її колишні співробітники. О. Саф'ян, приїжджаючи до Москви, зауважив, що хтось постійно підтримує порядок на місці їх вічного спочинку.

Остання представниця славного українського роду Могілянських, Олена Могілянська прожила довге, але нелегке життя. В ньому вистачало всього: втрата рідних, арешт і заслання, голод і поневіряння, але не втратила людяність, теплоту, жагу до життя. Була надзвичайно скромною. Ніколи нічого не просила. Згадувала і писала про всіх, крім себе. І тому, користуючись нагодою ювілею, присвячую цю невелику статтю світлій пам'яті цієї незвичайної жінки – Олени Михайлівни Могілянської.

Сподіваюсь, що шановні читачі простять мені за те, що передам зміст напису на звороті фотографії, надісланий в останньому листі з 20 грудня 1997 р.

*На добру пам'ять Шановному і дорогому
Григорію Михайловичу Курасу.*

*Безмежно вдячна за Ваші талановиті праці про
мого батька – українського письменника Мих.
Мих. Могілянського.*

З глибокою пошаною, його дочка,

Олена Могілянська.

На актуальні теми

АКТИВНЕ І ПАСИВНЕ ЧЛЕНСТВО

Всі Окружні З'їзди і XI Конвенція США ствердили, що замало прибуває до нас молодих жінок. Що це таке? Чи не вміємо до них підійти? Чи не тягне їх до жіночої організації? Чи може жіночий рух уже досягнув своєї цілі?

Цікаві міркування подав нещодавно тому на нараді одна з організаційних референток. Вона діє в рухливому Відділі і пробувала різних способів. Ось які на її думку причини відсутності молодого жіноцтва в організації. Заміжня жінка у віці від 25 до 35 літ сьогодні тяжко навантажена. Вона має звичайно одне або кілька малих дітей, ціле хатне господарство і дуже часто працює зарірково. Здається – досить на одну людину! З трудом вона може десь викроїти вільний вечір і тоді прагне відпруження: відвідує театр, концерт, або якусь товариську зустріч. Хіба може-те їй дивуватись?

Ні, справді, дивуватися

не можна. Бо ж умовини життя сильно змінились. Але треба подумати над тим, що й організація мусить поспівати за ними. Бо ж члени творять організацію, а не навпаки. Я вже пробувала розв'язати це завдання, каже організаторка. Жаль мені, щоб ці молоді сили стояли осторонь! Коли так цілі роки проведуть поза організацією, то й пізніш, коли діти вже підростуть, вже не включаться в неї. Тому я запропонувала декільком, щоб таки вступили.

– „Будете пасивними членками, але будете все ж таки з нами!” – сказала я їм.

– Як це так? – Відповідає одна з них. – Не люблю належати кудись і нічого не знати про те, що там діється. Не люблю бути „паперовим „членом!”

– Чому зараз „паперовим”? Ви ж можете прийти раз на рік на загальні збори. І вислухати звітів управи. Тоді й почувете що в нас

діється. А коли дуже хочете взяти на себе якусь роботу, то спечіть нам час від часу торт. Цього дуже потребуємо до наших буфетів та інших оказій. І тоді з „пасивного” члена станете відрізу „активним”.

– Це переконало. Тепер в нашому Відділі є вже кілька ніби „пасивних” членок що не можуть відвідувати місячних зборів та приймати на себе яких небудь функцій. Але вони „духом” із нами! Платять вкладку, піддержують збіркові акції і на наші імпрези нераз завітають... А з цих найбільше на товариські зустрічі. Бо ж із людьми зустрітись треба...

Оттакі міркування! Організація слідкує чуйно за спромогою членок і достосовується до них. Вони не можуть дати повної участі, але й частина бажана і мило витана. І поволи вростають вони в сім'ю зорганізованого жіноцтва, щоб колись перейняти в ній інші завдання.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

Перший ряд (ліворуч): Марія Фізер, Мирослава Стойко, Наталка Головінська (голова). Другий ряд (ліворуч): Марія Слободян, д-р Іванна Ратич, Ольга Городецька, Ольга Хомут, Оксана Шандор, Софія Лонишин, Надія Рінник, Ірена Старожитник, Стефанія Левко, Стефанія Старожитник, мгр. Марія Цісик, Тамара Панкевич. Відсутні: Ярослава Букачівська, Кекелія Дибайло, Дарія Оріховська, Катерина Кузів, Дора Борст.

**ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВИДАННЯ ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”
65-ИЙ ВІДДІЛ У БРАНСВІКУ, Н.-ДЖ.
СКЛАВ 500 ДОЛ. З НАГОДИ СВЯТКУВАННЯ СВОГО 50-ЛІТТЯ.**

Наталка Головінська голова Відділу.
Іванна Ратич, скарбник Відділу.

Шановна пані Редактор!
З нагоди 50-ліття нашого Відділу
складаємо 500 дол. на Пресовий Фонд „Нашого Життя”
та бажаємо дальшого успіху у Вашій праці!

З пошаною

За Управу 65-го Відділу СУА в Нью-Брансвік, Н. Дж.
Наталка Головінська, голова Відділу,
Іванна Ратич, скарбник.

Шановні видавці журналу „Наше Життя”!

Для збереження нашого журналу
складаю 283 дол. (кошт дороги на XXVII Конвенцію СУА),
які я отримала від 83-го Відділу СУА, будучи його делегаткою.
Бажаю дальших успіхів!

Ярослава Лучечко.

„Козак-невмирака”

Микола Чирський

„...Справжній козак-невмирака, вічний Мамай – Микола Чирський з його вродженою елеганцією, його блискучою діалектикою життя, яке, здавалося, виткане у нього гладдю на чистому шовку з чистого оптимізму, дарма, що це була війна і вічна революція”,¹ – так захоплено Улас Самчук відгукувався про одного із побратимів-мистців Празької поетичної групи. Оте „козак-невмирака, вічний Мамай” вжито письменником не задля кучерявості стилю. Славнозвісний козак Мамай був грозою ворогів козацької держави і беззаперечним авторитетом серед козаків. Російське військове начальство доклало максимум зусиль для його арешту і страти. Але сталося диво дивне. Не встигли росіяни відрепортувати до столиці про свою перемогу над Мамаєм, як затриманий російськими загонами український козак назвався... Мамаєм. І було тих Мамаїв десятки.

Мій колега історик на початку 90-х років знайшов в архівах понад п'ятдесят судових справ над українськими козаками, кожен з яких, потрапивши в руки російського війська, вважав за честь назватися Мамаєм. Утім, історія з „козаком-невмиракою” у випадку Миколи Чирського теж має свою таємницю.

Ще наприкінці минулого століття, працюючи над життєписом Євгена Маланюка, мав я чимало зустрічей з людьми, які знали і пам'ятали поета. Час від часу в їхніх спогадах зринали й імена інших поетів-пражан, а серед них і приятеля Маланюка Миколи Чирського. На жаль, не пам'ятаю вже, хто розповів мені, що хворому на сухоти Чирському лікарі ще десь у

середині тридцятих винесли невітшаний присуд. Якимось чином той сумний висновок лікарів став відомим самому Миколі. Він зібрав друзів і сказав: „А не діждетеся! Дзуськи! Поки не побачу маму, я не помру!” Я може, й не повірив би тій історії, коли б згодом не знайшов тому підтвердження у спогадах про Миколу Чирського в самого Є. Маланюка: „Цей палаючий енергією життя й творчості сухітник, розуміється, не робив собі жадних ілюзій, зі стану свого організму. Він знав, що він приречений. Але й попри всю свою „легковажність” – мав він одну заповідну ідею-мету: вмерти

на Батьківщині і то вмерти в родинній хаті, побачити матір, що її так міцно любив. І вдячне життя, якого мистцем був Микола, здійснило його мрію цілковито: Микола дочекався 21 червня 1941 року, як стій подався слідами війни до рідного Кам'янця, зустрів після більш як двадцятилітньої розлуки і обійняв матір, жив коло неї ще пару місяців. І люба многострадална мати своєю материнською рукою закрила очі синові”.²

А вже працюючи над біографією самого М. Чирського я знайшов ще одне підтвердження тій принагідно почутій розповіді. Улас Самчук, збираючись в Україну в травні 1941 року, зайшов попрощатися з Миколою Чирським, що черговий раз лежав у лікарні: „З Чирським, якого я застав у відділі безнадійних, у товаристві кістяків, на які тяжко було дивитись, – читаємо у спогадах У. Самчука, – відігралася ціла мелодрама:

– Що? То ви вже їдете? На Україну? А мене лишаєте тут? Ніколи! Я також їду!

Було нелегко дивитися на цього полум'я-

1. Самчук Улас. На білому коні // Дзвін. – Львів, 1993. – №. – С 23.

2. Е.М. Листи до любезних земляків // Вісник. – Нью-Йорк. – 1956. – Ч. 4. – С. 18-19.

ного патріота і жагучого оптиміста в його трагічному безсиллі. Ані я, ані доктор Омельчук не брали його вибуху поважно. Його дні виразно були пораховані. Прощалися з виразом надії, але без віри ще раз побачитися взагалі”.³ Далі письменник згадує своє здивування, коли в Кракові на вокзалі його зустрічав Микола Чирський, який таки зібрався їхати додому, „будувати Україну”. Щоправда, друзі згодом змусили його лягти в лікарню в польському гірському курорті в Закопане і, тільки підлікувавшись, у листопаді 1941 року з однією з похідних груп він піде до свого Кам’янця Подільського.

Микола Чирський здійснив свою заповітну мрію. Він дістався до рідного міста, до батьківської хати. Він був єдиним із митців-пражан, хто повернувся додому і помер своєю смертю. Небо подарувало Миколі три місяці життя поряд з матір’ю, яку він залишив сімнадцятилітнім гімназистом, вступивши до війська УНР. Він встиг створити в місті український театр імені Т. Шевченка, він написав низку публіцистичних статей, об’єднаних у цикл „Листи до любезних земляків”, які друкувалися на сторінках газети „Подільнин” і на початку 1942 року пішов за межу. Пішов за береги вічності, завершивши тридцятидев’ятилітні митарства Польщею, Чехословаччиною, Угорщиною, Карпатською Україною. Залишивши по собі збірку поезій, що вийшла у світ 1941 року в Празі, кілька п’єс, рецензії, нариси і світлу пам’ять друзів.

Сказати, що Микола Чирський був непересічним мистцем у колі поетів-пражан, – це не сказати нічого, бо ж то було ціле товариство виключно непересічних особистостей. І все ж Микола Чирський вирізнявся своєю неспокоїною вдачею, захопленням театром, хореографією, своїм на диво оптимістичним поглядом на життя, язичницьким захопленням світом і людьми. Євген Маланюк так пише про своєрідність вдачі, чи, може, й життєвих позицій свого приятеля. Згадуючи згаслих від сухот Ю. Даргана, М. Гриву, Л. Мосендза, Маланюк зазначав, що „єдиним ліком на ті прокляті сухоти була – у всіх них: творчість, творчість нестримна, горячкова, що жахалася загубити ніже тую хвилину... І ото єдиний Микола Чирський, хоч залишив по собі збірник поезій і кілька драм, хоч був другом

3. Самчук Улас. На білому еоні // Дзвін. – Львів, 1993. – № 1. – С. 22.

і ровесником Ольжича (теж „ченця й лицаря”), умудрявся своєю творчу енергію – у левиній долі присвячувати життю, так-таки життю, як такому, але унятому, як мистецька тема, властиво, як рід мистецтва... природжена людина театру (він знав і любив театр і фільм, і в нім, безперечно, згас великий фільмовий актор для... нездійснених фільмів О. Довженка). Прекрасний танцюрист, дотепний і чарівний співрозмовець, до того ж природний амант в стилі Казанови, він мав замість життя якийсь невпинний барвистий роман, в якому безперервно миготіли найбільш несподівані і треба додати досить короткочасні (але без жадних „драм”) героїні. Міг бути в якомусь товаристві найбільш нудотно-погребовий настрої, але вистачило з’явитися Миколі, його великим чорно-жагучим очам і всепокорюючій, якийсь „безпомилковій” усмішці, щоб раптом всі якби пробуджувалися, оживали, розквітали. І помилявся б той, хто пояснював би це легковажністю, „віють вітри”, чи чимсь в тім стилі, Микола був зовсім не легкодух, не „баламут”, не „покоритель сердець”. Просто був носієм творчої радості і творцем її”.⁴

Це не завадило Миколі Чирському бути причетним до народження ще у польських таборах інтернованих журналу „Веселка”, бути серед співтворців журналу „Ми” у Варшаві, докладати зусиль для створення українського театру в Ужгороді і Хусті, саможертвовно відстоювати Карпатську Україну у 1938 році і дивом вийти живим із угорського концтабору Вор’юлопош. Або звертатися до своїх співвітчизників:

*Земля яка нахмурена!
Горить останнім жаром...
Ген шлях цей від Батурина
до Крут і до Базару.*

*Ось вітри, жалем скорчені, –
„Ой жалю ти, мій жалю!”
Хто цьому краю зло чинить,
пустошить, зневажає!*

Але душі козака-характерника праглося ще й обійняти і любити цей жорстокий і недосконалий світ, і тоді в його маленькій збірці „Емаль” з’явилися рядки:

*Тануть тіні в тонах танга,
за вікном – трагічно чорна ніч,*

4. Е.М. Листи до любезних земляків // Вісник. – Нью-Йорк, 1958. – Ч. 4. – С. 73, 74.

чорноокий грішний янгол
розгортає крила віч.

Над безмежжям тихо плаче скрипка,
теплий дощ по вітах шарудить,
спята чорним шовком, мрійно литка
усміхнулась в дзеркалі на мить.

І примножувалися присвятні вірші, адресовані героїням Миколи Чирського, захованими за криптонімами, яких нам вже, напевно, ніколи не розгадати, бо для поета життя було „як мистецька тема”, а він був „носієм творчої радості і творцем її”

О.П.

Зніми долоні з обличчя!
Світе срібних очей, заграй,
кожну ніч музикою сниться
твого сміху дзвінкий водограй;

щогла рук нап'яті до лету,
золотаві гадючки волосся
і уста – зачарована флейта,
що діткнуті не довелось...

Скрізь зо мною, де лиш не стану,
поменіє Твоє обличчя
і у безвісті знову тане,
і у безвість невпинно кличе...

Скрізь зо мною: зимовим смерком!
Приторочена до сідла...
Чи всміхається місячним серпом,
чи стелиться мов імла.

Коли ж ранком багряні коні
атакують демонів ночі,
на твоїй рожевій долоні
радісне серце тріпоче...

Леонід КУЦЕНКО,
літературознавець.

„Автор працює над життєписом Миколи Чирського і був би вельми вдячний усім, хто його пам'ятав, за найлаконічніші спогади про письменника, подані до редакції нашого часопису.”

**Моя тужлива, Україно,
Таку тебе я полюбив
І за одну твою сльозину
Навіки голову згубив.**

Тодось Осьмачка

**ПІЗНІ
БРИНДУШІ**

* * *

Не треба слів таких високих –
На висоті міліє зміст.
Не треба фраз таких глибоких –
На глибині міліє хист.

Не треба зайвої патетики.
В занедбанні, та не чужі,
Джерела мовної естетики
Хоч слово киньмо від душі.

Хай буде просто, але мудро,
Хай щирість відігріє зміст
Щоб в плетиво думок абсурду
Ніякий зайда не заніс.

Ольга Чемерис.

Пізнi бриндушi, „Лiтературний Львiв”, 1998

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXII

NOVEMBER 2005

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From The Desk of the President

During the month of November we celebrate and commemorate several events that have special significance to us historically, culturally, and on a very personal level.

On November 1, 1918, Ukrainian Sichovi Striltsi occupied Lviv and Western Ukraine proclaimed its independence from the Austro-Hungarian Empire. For Ukrainians in the diaspora, this momentous proclamation has been commemorated annually in religious services, concerts, and special programs. This year, as we pay homage to the courageous men and women of 1918, we will do so with joy and pride that their dream has been realized and that all of Ukraine, long partitioned and enslaved, is truly independent.

Another important day that we commemorate this month is the death of Archbishop Metropolitan Andriy Sheptytsky on November 1, 1944. One of the most significant spiritual figures in Ukraine in the twentieth century, Metropolitan Sheptytsky was a champion of Ukrainian civil and human rights during the years of foreign occupation and oppression.

In November, we also commemorate one of the most tragic periods of Ukraine's history, the Great Famine of 1933-1934. A subject that was once covered only in our own Ukrainian schools is now taught in many other schools in the United States. Today, the New York State Regents exams include questions about the Holodomor. But there is still much work to be done if we are to help keep the memory of this genocide alive. Two years ago, on the 70th anniversary of the famine, the Ukrainian National Women's League of America initiated a project. Intended to promote universal awareness of this man-made tragedy, the project focused on urging libraries to add books about the famine to their collections and encouraging schools in the United States to include this subject in their official curriculums. Several branches also hosted readings and speakers on the Great Famine at their local libraries. This month's *Our Life* features the first of a three-part series about the Holodomor. If you wish to participate in our ongoing project, you may want to consider sharing the information in this article and those to come with others. Additional information and materials can be obtained from UNWLA headquarters. Please call the UNWLA office between 10 a.m. and 2 p.m. at 212-533-4646 or contact the UNWLA president at 212-477-0039 after 9 p.m.

I would like to end this month's message on a happier note and wish all of our readers a joyful Thanksgiving. This holiday is a very special time in the United States. Celebrated by people of all faiths and all ethnic backgrounds, it is a day for us to give thanks for all the blessings and good fortune received during the year. Although most of us will be enjoying this wonderful holiday and the winter holidays to come with family and friends, others are not so fortunate. Another article in this issue provides some good information on making Thanksgiving and other holidays special for those who are alone.

*Happy
Thanksgiving*

The Yellow Prince by Vasyl Barka (1908-2003)¹ A Novel about the Great Famine in Ukraine

A Synopsis by H el ene N. Turkewicz-Sanko, Ph.D.

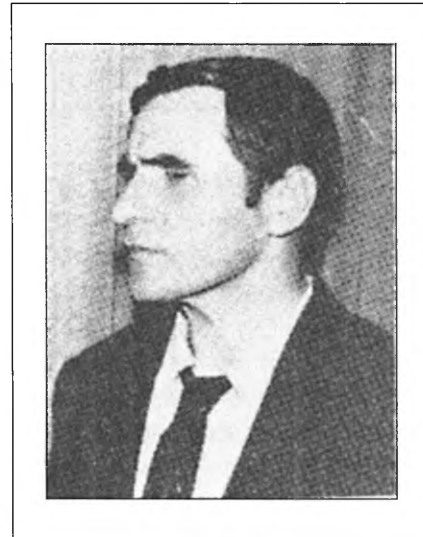
Introduction

The Great Famine, a tragic period of Ukrainian history ignored by some and denied by others, has been documented by over one hundred works by academic researchers and writers of fiction.² Some of the titles are more familiar than others; a few examples of the nonfiction works include *Execution by Hunger*, *Genocide by Hunger*, *Agony of a Nation*, *The Stalin Famine*, *Harvest of Sorrow*, *L'Histoire de la Soah en question/History of the Shoah in question*, *Black Deeds of the Kremlin*. Most allude to "hunger" or "Stalin" or "genocide" and approach the subject as the tragedy of a nation, citing repressive political aims and shocking statistics.

Among the fictional works on the famine is *Zhovtyj Kniaz* or *The Yellow Prince* by Vasyl Barka, who describes the events as they were orchestrated on a human level, engulfing men, women, and children. Barka wrote his novel between 1958 and 1961 and published it for the first time in Ukrainian in 1962 in Munich and New York.³ It remains one of the most significant detailed accounts of the slow death of a nation by man-made starvation. Written in prose, which often borders on poetry, Barka's work offers beautiful images drawn from nature and the life of ordinary people faced with extraordinary events.

The book's twenty-eight chapters can be divided into four episodic sections; every seven chapters shows death taking a greater and greater toll. It opens with the agony of a single family, then a village, then an entire province, and finally an entire nation. Although the family and village and province have names, they are an allegorical representation of any given family and village and province in Ukraine in the 1930s. At harvest time, the wheat fields are covered with corpses; the dead are unceremoniously thrown into a mass grave.

When Vasyl Barka died on April 11, 2003, European world literature lost one of the twentieth century's leading voices about the man-made famine in Ukraine in 1932-1933. His legacy, however, remains as tangible evidence of the importance of

Vasyl Barka

his literary endeavors. In 1981, the Editions Gallimard, one of the most prestigious French publishing houses, sponsored a French translation of the novel by Olga Jaworskyi. Titled *Le Prince Jaune*, the translation included a powerful preface on the historical background of Ukraine by Piotr Rawicz.

A film based on *The Yellow Prince* (directed by Oles Yanchuk from a screenplay written by Serhij Diachenko and Les Taniuk) was released on December 15, 1993 in New York City. The subject matter is so grim that it is only fitting that the movie was filmed in "black-and-white with occasional misty pastel colored scenes in which characters hallucinate."⁴ The movie ends with an image that deviates slightly from Barka's text. In the book, one of the main characters, a mother, clutches her child's notebook; in the film, she holds a loaf of bread, putting emphasis on bread as Ukraine's staff of life.

In 2003, an exhibit commemorating the Great Famine opened at the United Nations. Included in the exhibit was a paraphrased excerpt from Vasyl Barka's novel in which the word "Holodomor" was used. Since that time the word "Holodomor" has become part of the language of the United Nations and refers exclusively to the 1932-1933 Famine in Ukraine.

Among literary scholars, interest in Barka's work has not waned. At the 23rd Annual Conference on Ukrainian Subjects held at the University of Illinois in Urbana-Champaign (June 16 through 19, 2004), Dr. Jean-Pierre Cap delivered a paper entitled *The Yellow Prince* by Vasyl Barka: A Poetic Requiem for Millions of Ukrainian Peasants Starved to Death by Stalin in 1932-1933. To date, however, there is no published English translation of *The Yellow Prince*.

Notes to Introduction

¹ Vasyl Barka was born July 16, 1908 in the Poltava region. He will be remembered as a poet, writer, literary critic, and translator. From 1943, he lived the life of an émigré, first in Germany (from 1943-1949) and later in the United States of America where he passed away in 2003. He began to write in Ukraine, but his works were

first published in Germany: *Apostoly* (*The Apostles*) and *Na Bilomu sviti* (*In the White World*). His vivid descriptions and sensitive style abound in the collections *Psalom holubynnoho polia* (*The Psalm of the Dove Field*) and *Okean* (*The Ocean*). His *Troiandnyi roman* (*The Rose Love-story*), along with other collections of poetry such as *Khliborobskyi Orfei* (*The Peasant's Orpheus*), *Pravda Kobzaria* (*The Truth of Kobzar*), *Lyrnyk* (*The Lyre Player*), and the poem *Svidok* (*The Witness*) are recognized as important contributions to the world's poetic literature. His most significant work of prose is his novel, *Zhovtyi Kniaz* or *The Yellow Prince*, a depiction of tragedy and a condemnation of tyranny.

² <http://0-firstsearch.oclc.org.library.jcu.edu> [World Cat List of Records]

³ The book was not copyrighted until 1968.

⁴ Quoted from film review by Stephen Holden, *The New York Times*, December 15, 1993.

The Yellow Prince

As noted in the introduction to this series, no complete English translation of Vasyl Barka's poignant and remarkably human work about one of the most inhumane episodes in history has been published to date. This synopsis hopes to bridge that gap while endeavoring to preserve the flavor of the original literary work. To that end, each chapter is introduced with a translation of the opening sentence penned by Vasyl Barka, setting a tone that begins with anxiety, descends progressively into the realms of despair, and culminates in a resurgence of hope amidst ruin.

Part I

Daria Oleksandrivna is getting her daughter ready—she is her own living heart from her own breast destined to live and be happy. The saga of the Katrannyk family begins on a Sunday morning. The setting is a peasant's cottage where Daria, a mother, is lovingly getting her daughter ready for church. The girl, Olenka, is her mother's "little flower" (an endearing expression inherent to the psyche of Ukrainian people) and symbolizes the future. The mother, like mothers everywhere, is worried about her child's education. She looks with concern at Olenka's notebook, brought home from a school that frightens her. There are also two sons: Mykola, who is four years older than Olenka, and Andrijko, the youngest child, whose age is never mentioned. Mykola, and Andrijko have gone to the main square of the village to look for their father, Myron Danylovykh Katrannyk, who has been called to the mu-

nicipal council (the Soviet) for a general meeting.

The specter of an imminent danger is brought forth by an old woman neighbor, Hanna, who stops by the house and reveals a strange dream she had the night before. She remembers seeing something in a leather coat made of lizard skin. She also recalls wanting to touch it and being burnt by ice! As in the old Ukrainian folktales, the *Yellow Prince* takes the features of a dragon with a snake-like skin with several heads at the end of far-reaching necks.

We learn that Myron, the head of the household, is an ordinary peasant who has refused to join the kolkhoz and has therefore been labeled a *kulak*, a "rebellious land owner" although his humble country dwelling has nothing more to boast than a little garden and a cherry orchard. As the novel begins, Katrannyk and many other people with whom he interacts are innocent and helpless people facing the whims of a rapacious Communist Party.

On this Sunday, the church bell rang for the peasants of Klenototcha to assemble at the soviet meeting hall. They listen with rapt attention. At the meeting on this Sunday morning, the "torch" of the Party, a certain Gregory Otrokhodine, is speaking with authority, spreading fear, and making a lasting impression on his audience. He is a red-haired man, with shining glasses behind which two eyes seem to generate sparks of fire. When he speaks, he reveals a shiny golden tooth next to a hole left by a missing tooth.

Otrokhodine urges everyone to give up food. "If you do not execute the orders, we will treat you as enemies! Your families also." Images, drawn from nature, emerge in Katrannyk's mind as he listens to Otrokhodine's speech. Through the window he sees a hungry horse reaching for a leaf and he sees himself in this animal that has not been fed by a forgetful owner. Barka interjects his own vision of the audience: all the peasants take the appearance of the heads of sunflower lowered under the rain or like candles whose lights are about to die.

The enclosure created a triangular boundary separating the soviet grounds from an abandoned garden. At the heart of the third chapter, Mykola, a high school student, reads a fable entitled "Truth and Injustice," given to him in secret by a classmate. The fable is about how Truth and Injustice decided to share their food. Injustice wanted to start with Truth's food first. When it came to Injustice's turn to share its food, it turns against Truth, and gouges out Truth's eyes for payment for a few crumbs of bread. It is Myron's turn to be haunted by the image of a "dragon;" he cannot help associating this image with the Party spokesman, Otrokhodine.

It was a bad Sunday for Klenototcha's worshipers as well as for the ones who came from the neighboring village because they no longer had a church: the building had become a warehouse for construction lumber and for vegetables. The villagers learn that their church will be closed after the service. During the sermon the priest proclaims, "They can take your bodies but they cannot take your souls." Alarmed, people congregate in front of the church. A bard, *the lyrnyk*, plays on his *lyra* like in the olden days and sings a song which retells the suffering and crucifixion of Christ, one thousand nine hundred years ago. As the officials take possession of the church, some people react on impulse

and try to save all the religious objects: banners, icons, icon lights, priest vestments, and blessed religious vessels. The militia furiously tries to stop them and pursues the people who are leaving the church with their bounty. It is then that the order is given to destroy the church bell. To everyone's dismay it comes down, splitting in half. Barka comments, "The whole village, without its church bell, seemed to have lost its voice."

As she was reaching the garden gate with her daughter, the mother saw her husband and her two sons running, chased by a group of men with a cart. In Chapter 5, we are given a glimpse of the history of the time as Barka describes in detail how, in 1932 and 1933, Ukrainian peasant houses and gardens were searched. With long steel rods, the militiamen poke the earth to uncover hidden food. Returning from the church, Myron's mother, Kharytyna Grygorivna, is caught by surprise by the raid and tries to protest. She is brutally silenced by the militiamen. When the police are gone she reveals that she had a conversation with the man-who-builds-stoves, a most important persona in the Ukrainian peasant community.

From most ancient times, fire has always been symbolic of life. Therefore it is not surprising that the built-in-stove maker was highly respected for his craft but also very much trusted as a person. He was the man who gave a soul to the dwelling. Little Andrijko is fascinated by the work of this craftsman and calls him a magician: "Andrijko took a special interest in this magician who came to build their stove and who told him about the complicated pipes which coiled inside it. Until then the stove was a quite ordinary object: a pile of bricks. Since then it was filled with mysteries."

Indeed, one cannot imagine a Ukrainian peasant cottage without its built-in stove. This all important stove is used for cooking and baking and offers a flat platform, the size of a bed, where children and old folks find a cozy warm place to sleep during the night or to rest during the day. It is a special place in the winter because it brings together the oldest and the youngest of the household. Later in the book we learn, "When grandma was alive, she would sleep on the built-in stove with the young children and she would tell them stories to put them to sleep. Sometimes the snowstorm would be raging outside engulfing itself into the chimney. But on the stove platform we were warm. . . . Grandma would

tell us the story of the sorcerer and the princess."

Through the persona of the stove-maker, the reader enters the agrarian physical world of the Ukrainian peasant as well as his spiritual world that borders on superstition and even sometimes witchcraft. It is significant that it is the stove-maker who laments that people no longer read the Bible. He is neither Greek Catholic nor Orthodox but an Evangelist. Thus the craftsman who builds stoves to sustain physical lives is also the one who symbolically embodies and promotes the existence of a spiritual life. When the women who have retrieved a chalice from the church seek his help in hiding it, he becomes a defender of the faith, creating a cache in a well so deep that no militia rods can ever find it.

Barka, in passing, mentions that a built-in-stove is the first and the last item of the structure of any house: the first to appear and the last to disappear. When little Andrijko walks around the village, and finds the metal plate of a stove, he knows that a cottage there has been destroyed or burnt.

Darkness is as deep as soot. The sixth chapter is quite lengthy and describes in detail Myron's struggle to find food. At night, he goes to a secret cache to retrieve some grain he has hidden in the straw. Later, he goes out again to the mud pond where he has hidden some vegetables. In the morning, he goes back to these hidden places to check that no one can detect their existence. He overhears a tax collector at a neighbor's house threatening, "If you do not pay, you are the enemy."

Myron Danylovych was getting closer to the buildings of the kolkhoz; this name and everything it represented brought this thought to mind: "Tartars!" Myron is one of the thousands who have the

same idea, get some grain. They have all been stopped in their attempt; some are lying dead in front of the building while a train of wagons filled with grain continuously rolls in and out of the area. On his way back home, Myron hears about some Party members who are kind; Zintchenko, for instance, the director of a convalescent home, shows compassion. Myron walks along a ravine known in the village as the Dragon's Ravine. Myron remembers his childhood vision of a dragon's head with its bloody mouth. He is distracted and bypasses his own house and the Party building. He is brought back to his senses when he hears a gunshot soon followed by a woman's scream. He discovers that the local Party secretary has just committed suicide. On the desk, a decree from Moscow indicates that the secretary must requisition 90% of the villagers' wheat. Unable to carry out this order, the secretary prefers death. Unfortunately, Myron finds himself at the wrong place at the wrong time: Otrokhodine sees him in the vicinity and Myron becomes a victim of suspicion for the rest of his existence.

In this first part of the novel, which culminates with the suicide of the official, the background of the novel is clearly outlined. The year 1933 is mentioned in the Chapter 7 as the anniversary year of doom because Christ died in 33 A.D. The death of the local Party secretary shows the despair of people designated to carry out impossible tasks. Man's inhumanity to man is personified in his tragic end.

Copyright H el ene N. Turkewicz-Sanko, Ph.D. John Carroll University, October 2005

(Editor's Note: Parts II and III of Professor Sanko's Synopsis will be published in the next issue of *Our Life*.)

CARING AND SHARING DURING THE HOLIDAY SEASON

by Irene Repczuk-D'Alessio

Thanksgiving and Christmas are special times for family gatherings, exchanging gifts, and joyful celebrations with loved ones. Yet there are many people, especially the elderly and infirm, those in hospitals or nursing homes, or the recently bereaved, for whom the holidays heighten a sense of loneliness and isolation.

As we rush about with our own holiday preparations, finding the right turkey or choosing the “perfect” Christmas tree, we often lose sight of the needs of those who cannot celebrate Thanksgiving or Christmas with family, sometimes because they have no family at all. We can make our own holidays more meaningful by reaching out these people, whether they are our family members, members of the community we live in, or members of organizations to which we belong.

There are many ways in which we can bring some cheer into a lonely person’s life. We don’t have to look far, and it doesn’t require much time. Take the time to reach out to a family member who is alienated from the rest of the family and invite him or her to your home for dinner. Be mindful that many people may be reluctant to accept your invitation if they feel that you are doing it out of pity. Be sincere in your approach and show them that you care. Let them know that their presence at a holiday event will be welcome, meaningful, and special to others.

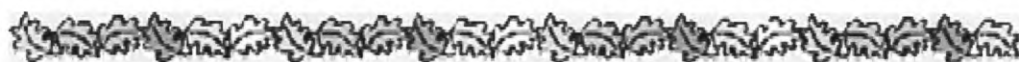
There are also many opportunities for performing acts of kindness in your community. Reach out to someone in your building or neighborhood or in a nursing home. If you cannot think of anyone, ask your church pastor or inquire at your local community center. Some suggestions for making the holidays special for someone who is alone follow:

- Visit a shut-in, bring some baked goods or a holiday card, and take time to chat. If possible, bring children along, as they can be very uplifting.
- Offer to shop for Christmas cards, stamps, or gifts. Children can help with addressing cards and wrapping gifts.

- Bring a potted plant (chrysanthemums are a nice touch for Thanksgiving) or a poinsettia for Christmas.
- Bring (or help to decorate) a Christmas tree.
- Bring a small gift that the shut-in or nursing home resident can use: toiletries, pretty socks or slippers, costume jewelry, or calendars are inexpensive ways to show you care.
- Bring the gift of music. For Christmas, make sure this includes a “koliada,” even if you have to sing it yourself.
- Offer to drive someone to see autumn leaves during Thanksgiving or to church for Christmas Mass.
- Invite an older person or couple to your home for your Thanksgiving dinner or “Sviata Vechera.” It can be a wonderful opportunity for children to learn about Ukrainian customs and traditions and can make your visitor feel valued and special.
- Whenever possible, get your children involved in these activities. Showing that you care enough to do these things is a valuable lesson that teaches children about the joy of giving.

The greatest gift you can give to an elderly, lonely person is the gift of your time, and this is what is most appreciated. No special talent is required, only the awareness of someone else’s needs and feelings, and the willingness to reach out to another person. By bringing holiday cheer into someone else's life, we enrich our own lives. Sometimes, we receive unexpected benefits. Often, when you touch someone with kindness, that kindness is repaid by lasting friendship, good advice, or some other expression of caring.

Finally, think about keeping the spirit of Thanksgiving and Christmas alive by continuing these acts of kindness throughout the year. What goes around, comes around, and giving of yourself usually means you receive something in return, even if it is only the satisfaction of knowing that you have done something kind and decent and human in a world that often is none of these.

My Aching Feet

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

Earlier this year, I wrote a column, which pointed out several common knee problems: how they were caused, what could be done about them, and how much healthy knees contribute to quality of life and general health. (See "My Aching Knee," February 2005). This month's column explores many of the same issues.

Like knees, feet are composed of ligaments, muscles, and tendons, all wonderful parts of skeletal and muscular systems that help us walk, run, dance, jump, and move about in hundreds of ways. We tend to take both knees and feet for granted if they are functioning as they are supposed to. It is only when they ache or cause discomfort that we pay much attention to them.

The foot is composed of twenty-six bones, muscles, ligaments and tendons and is subject to enormous amounts of pressure. Just consider how much weight your feet hold while you are standing. Then think about how much work they need to do while you are walking or running or using them to kick something or push something heavy out of the way. When you think about how many times a day you do any of these things and for how long, it is pretty amazing that your feet can withstand this daily workout. Sometimes, unfortunately, they don't.

One of the most common foot injuries is an ankle sprain. You can cause an ankle sprain by stepping down "funny" or slipping on an uneven surface or a number of other ways. The result is pain, swelling, and redness. Basic treatment recommendations include immediate icing, ace leg bandages, and progressive walking as tolerated. An x-ray is indicated only if the foot won't bear weight immediately after the injury or if there is tenderness at the midfoot area.

Achilles tendonitis is commonly seen in runners and affects the back of the heel. The pain is confined to the tendon. It becomes worse with activity and is associated with swelling and tenderness to touch. Treatment includes stretching the tendon, rest, and anti-inflammatory agents like ibuprofen.

The most common cause of heel pain is plantar fasciitis. The pain is unilateral and is worse after a period of rest. There is no nocturnal pain; the pain, however, is most pronounced with the first

steps taken after getting up in the morning. This condition, more common to women than men, is caused by prolonged or constant standing or improper footwear. Using an arch support that distributes the weight-bearing load of the foot is recommended. Proper footwear can go a long way to prevent or reduce painful episodes.

Pain in the front part of the foot, localized most commonly between the third and fourth base of the toes, is called a Morton's neuroma. It is five times more common in women than in men, and is especially common in women who frequently wear high heels. People with flat feet are also susceptible to this problem. For patients with flat feet, an arch support is helpful. Women who wear high heels may consider switching to more comfortable shoes. Padding and taping of the forefoot is also recommended. Occasionally steroid injections may be helpful.

A sudden onset of severe pain, which can occur over several hours and is associated with warmth, redness, and stiffness, can indicate a condition referred to as gout. Gout is caused by a deposit of uric acid crystals in the joint space. Typically, it affects the large toe, but any joint can be involved. Any minor touch, even from something as light as a bed sheet, can produce severe pain. The recommended treatment is a potent anti-inflammatory agent or a medication called colchicine.

The most common fracture of the foot occurs with the big toe. It is usually caused by direct trauma, either from walking barefoot into something or dropping something on the toe. X-rays will show whether bones have shifted and whether a cast shoe would be helpful. If no bone has shifted, the big toe is taped to the adjoining toe to keep it stable.

One foot problem that is typical during the winter months is lack of hydration. It is a good idea to keep feet well moisturized, focusing on dry and scaling areas that can become a source of infection. People with diabetes should be especially careful about this, but moisturizing the feet is a good for everyone. Infections from lack of hydration can sometimes lead to hospitalization. I recommend AmLactin 12% lotion. It is available over the counter and can be used on all body parts.

Great News for Ukrainian-Americans!

Federal employees, thousands of whom are of Ukrainian descent, can once again donate directly to the **Ukrainian National Women's League of America**, a 501(c)(3) organization, through the **Combined Federal Campaign (CFC)**. UNWLA is honored to be one of a select number of international nonprofit organizations accepted as an approved charity by the U. S. Office of Personnel Management (OPM) for the 2005 CFC program. UNWLA is designated **CFC #2669**. By choosing UNWLA to receive their tax-deductible contributions, federal employees can help promote Ukraine's national identity and cultural heritage, and support Ukrainians within and outside the United States through humanitarian aid, educational studies, and research in Ukrainian history and culture.

What is the CFC?

The CFC is the annual fundraising drive conducted by federal employees, U. S. Postal Service workers, and the men and women of the armed services in their workplaces across the United States and overseas. It was created to consolidate fundraising efforts at all federal departments and agencies. By allowing employees to select organizations of their choice from an official catalog, and make their contributions through payroll deductions, the CFC opened the door to more opportunities for giving to hundreds of worthy causes. *In operation for more than 30 years, the CFC is the only authorized solicitation of employees in the federal workplace on behalf of charitable organizations.*

How Does it Work?

In the fall of each year, employees are encouraged to contribute to the CFC campaign drive. Each federal agency and military installation administers its own CFC drive at the local level. However, all use the same materials, including the catalog of CFC-approved charities. This catalog includes the name and a brief description of each approved charity, its tax ID number, website address, and the all-important four-digit CFC code. UNWLA is listed in the "International Organizations" section of the official 2005 CFC catalog as follows:

2669 Ukrainian National Women's League of America (212) 982-2889 or www.unwla.org EIN #23-6404061. Founded 1925, nationwide branches, charitable, educational, cultural programs. Concerned with women's and other human rights, assists women and children suffering from man-made or natural disasters.

Employees can designate only those charities that are listed in the catalog. Each employee indicates which charity will receive his/her contributions on a standardized pledge card by using the organization's four-digit CFC code. The employee can make an immediate gift of cash, or elect bi-weekly payroll deductions in a designated amount.

How Can You Help?

The 2004 CFC runs from mid-September through early December. The CFC is a great way to support UNWLA at every level!

- If you are a federal employee, designate your tax-deductible payroll pledge to **UNWLA #2669** today.
- If *someone you know* is a federal employee, a U. S. Postal Service worker, or a member of the U. S. military, please urge them to support UNWLA by designating their tax-deductible pledge today to **UNWLA #2669**.
- Publicize **UNWLA's CFC #2669** designation in emails and other communications to your relatives and friends, Ukrainian church bulletins, radio programs, credit unions, community newsletters, and all other media outlets.

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

Бажаю всім членкам і читачам журналу “Наше Життя” в Америці приємного святкування “Дня Подяки”!

Дорогі!

У листопаді припадає декілька важливих подій в історії нашого народу: “Першого Листопада“, коли Січові Стрільці зайняли Львів та проголосили Західню Україну вільною державою. Листопадові Дні – це радісна подія в історії нашого народу. І кожного року в наших громадах відбуваються урочисті відзначення цієї дати.

Друга подія, яку відзначаємо у цьому місяці це річниця “Великого Голоду“ 1933-34 рр., який пережив український народ на найбагатшій землі в Європі. Про цю трагедію ми ніколи не можемо забути.

Вчимося від інших народів, які постійно пригадують цілому світові свої трагедії, бо хочуть навчити наступні покоління про ці трагічні дні. Почнім і ми в наших відділах в американських інституціях поширювати інформації про цю велику українську трагедію, а особливо, щоби наші діти та внуки були ознайомлені з подіями Великого Голоду в Україні, щоби чулися вигідно під час іспитів.

При цій нагоді пригадую, що проєкт СУА відвідування бібліотек та вимагання, щоби бібліотеки заповували книжки про Великий Голод 1933-34 рр. продовжується. У штаті Нью-Йорку на кінцевому іспиті середньої школи є тема Голодомор і Голокост, – старайтеся, щоби і у Ваших штатах школи мали таку програму. Подбайте, щоби школи українознавства ґрунтовно вивчали цю сторінку історії України.

Рівнож у листопаді вшановуємо річницю смерті великого духовного провідника ХХ століття Митополита Андрея Шептицького.

1 вересня голова СУА Ірина Куровицька і редактор „Нашого Життя“ Ірена Чабан були запрошені Постійним Представником України до ООН Валерієм Кучинським на святкування 14 річниці незалежності України.

5 вересня І. Куровицька виступила на радіомовленні та розказала про заплановані програми.

7 вересня Президент Боро Гол (Бруклін) вручив Прокламацію з нагоди святкування Незалежності України, а на Ратуші Брукліну майорів синьо-жовтий прапор. Прокламації прийняли УККА, УАКР, СУА. На прийнятті у мера Брукліна була голова СУА І. Куровицька, член Екзекутиви СУА Р. Шуган, редактор „Нашого Життя“ І. Чабан, голова 17-го Відділу СУА у Маямі І. Дзюбинська і інші членки СУА.

8 вересня відбулася Наукова конференція „Незагоєні рани Чорнобиля“ з участю спонзора Українсько-американського фестивалю Ігоря Бронавана, на яку я запросила д-р Христю Дурбак і Клодію. Були присутні членки СУА.

9 вересня на концерті у Брукліні привітання від СУА прочитала заступниця голови Мар’янна Заяць.

11 вересня відбулося святкування 60-ліття журналу „Наше Життя“ у Нью-Йорку. Ми вшанували пам’ять жертв терористичного акту 11 вересня та урагану Катріна, опісля я сказала короткий вступ про СУА, привітала ведучих: голову 1-го Відділу СУА Олю Дейнеку і скарбника СУА Ренату Заяць. Розвагова програма почалася фільмом Любомира Кулинича про історію журналу (з участю Уляни Старосольської та Ірени Чабан).

10 вересня я взяла участь у 19-у з’їзді Зальцбургської гімназії і на бенкеті вітала Патріярха Любомира.

15 вересня була на зустрічі з дружиною Президента України Катериною Ющенко.

16 відбувся бенкет в пошану Президента України Віктора Ющенка з дружиною Катериною.

19 вересня була запрошена на зустріч з Міністром Закордонних справ Борисом Тарасюком, яка відбулася у в Посольстві України у Вашингтоні. Я вітала Міністра і розказала, що ми передали гроші Насті Овчар, подякувала присутній на зустрічі Наталії Голуб за звернення до СУА проводити збірку для Насті, і повідомила, що ми були ініціаторами проведення Генеральної Асамблеї у Києві.

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ПОКАЗ МОДИ КАПЕЛЮШКІВ

10 квітня ц. р. в українському ресторані в Нью-Йорку відбулася дуже успішна і приємна імпреза – показ моди капелюшків, організована 113-им Відділом СУА. Програму, в яку вклала багато часу і праці, приготувала голова 113-го Відділу Ірена Стецьків. Допомагали їй Ірена Масна, Марічка і Гого Слупчинські, Оля Зарицька, Люба Фірчук, Дарія Мерл, Леся Раковська, Ілона Сочинська-Шиприкевич і Галя Одуляк. Програма складалася з полуденка, льотерії, несподіванок, а головною частиною був показ елегантних, цікавих і навіть деяких комічних капелюшків, які викликали усміх і захоплення на обличчях глядачів.

Колекція капелюшків, зібрана для цієї імпрези, була доволі численна і різноманітна. Під настроєм Помаранчевої революції, перші капелюшки були помаранчевого кольору. Відтак капелюшки відповідні до пір року, з квітами, у формі віночків, з пташками і гніздечками та чарівні капелюшки для дівчаток. Модельками були Марія Преслі, Галя Одуляк, Рома Одуляк, Дарія Бурбело, Ірена Стецьків і Христя Ярема. Дитячі капелюшки моделювала внучка нашої членки Галі Одуляк Рута Одуляк. Супроводжувачими були Тарас Одуляк, Василь Мочула. Вони поважно впроваджували модельок у залю,

Ірена Стецьків, голова 113-го Відділу.

де їх вітали з захопленням і подивом оплески глядачів. Модельки надзвичайно артистично виконували своє завдання.

З піднесеним настроєм в приємній товариській атмосфері присутні гарно забавлялися. Серед гостей у залі були шановні членки Управи СУА – Почесна голова СУА Анна Кравчук, Марія Полянська, Надія Савчук, Катерина Воловодюк.

Гарно приготована імпреза можливо заохотила присутніх пань знайти свої капелюшки і частіше одягати їх.

Оля Левицька.

*Ліворуч: Ірена Стецьків,
Василь Мачула, Дарія Бурбело,
Рома Одуляк, Галя Одуляк,
Тіна Ярема, Мері Пресі,
д-р Тарас Одуляк, Рута
Одуляк, Почесна голова СУА
Анна Кравчук.*

113-ий Відділ США у Нью-Йорку сердечно дякує кураторові виставки Александра Архипенка професору Ярославу Лешкові, який 31 липня ц. р. провів екскурсію і розказав нашим членкам про мистця і його твори в Українському Музею.

У цей день наш Відділ подарував 500 дол. на потреби Українського Музею в Нью-Йорку.

Дякуємо
Пане професоре!

Ліворуч: Анна Щупак, Уляна Кебало, Лариса Шевченко, Дзвінка Брикович, д-р Ярослав Лешко, Ірена Стецьків, Христя Самійленко, Ала Лешко, Оля Левицька.

Усміхнися...

Маяки нагадують критиків. Вони впевнено вказують шлях тим, хто в морі. Однак самі ніколи не відважуються пуститися в плавання.

-
- Мене вкусив ваш пес. Я вимагаю компенсації!*
 - Прошу дуже, я його зараз потримаю, а ви вкусіть його!*
-

Запальний кінь разом з вершником може зламати собі шию якраз на тій стежці, по якій обережний осел іде не спотикаючись. (Готгольд-Ефраїм Лессінг.)

**НАЙКРАЩИЙ ПОДАРУНОК ПІД ЯЛИНКУ
РІДНИМ І ДРУЗЬМ В УКРАЇНУ
передплата "НАШОГО ЖИТТЯ"!**

Замовлення, враз із передплатою, просимо присилати до адміністрації "Нашого Життя", подаючи докладну адресу українською та англійською мовами і місяць, від якого почати висилання журналу.

Адреса адміністрації: **203 Second Avenue, New York, NY 10003**

Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Адміністратор "Нашого Життя" – Наталія Дума
"Our Life" Business Administrator – Natalia Duma

97-ИЙ ВІДДІЛ СУА ІМ. МАРУСІ БЕК У БАФФАЛО

Лворуч: д-р Правак, І. Коновка, Х. Бейгер, М. Якубовська-Каса, І. Бурда, Н. Сантарсієро, К. Депутат.

Стипендійна акція 97-го Відділу СУА ім. Марусі Бек минулого року була дуже успішною. Придбані гроші (1,625 дол.) ми призначили на стипендії студентам вищих навчальних закладів Східної України, які стануть вчителями української мови.

З метою дальшої підтримки Стипендійної акції наш Відділ видав кухарську книжку англійською мовою. Ми вибрали комітет, який займався збиранням куховарських переписів від господинь нашої околиці і колишніх союзниць, які мешкають в інших місцевостях.

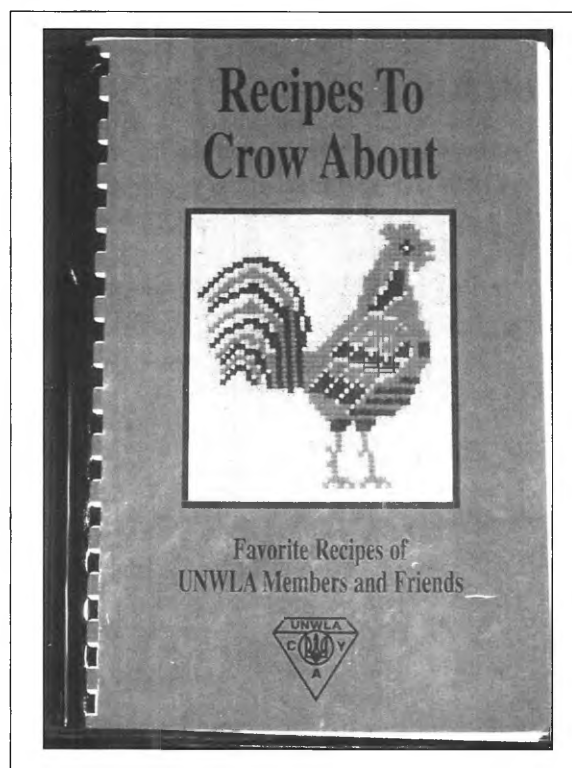
Книжка має дуже багато унікальних переписів української кухні, яких тепер неможливо було б дістати.

Книжки були дуже добре прийняті і ми замовили ще один наклад, над розповсюдженням якого тепер працюємо.

Якщо хтось має бажання придбати цю книжку просимо зателефонувати до голови Відділу Христини Коновки (716-837-0359) і ми надішлемо її.

Кожний хто придбає цю книжку буде задоволений, а ми будемо вдячні вам за підтримку нашої Стипендійної акції. Надсилаємо світлину членів комітету, які приклали чимало зусиль і часу для того, щоб ця книжка побачила світ.

Раїса Шкільна,
пресова референтка Відділу.

Обкладинка кухарської книжки виданої 9-им Відділом СУА.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

ОЛЬГА НЕСТОРОВИЧ

З волі Божої 11 серпня 2004 р. відійшла у вічність на 94 році життя Ольга Несторович.

Народилася Ольга 15 квітня 1910 р. у Кракові (у той час Австрія) у родині Апольонії і інж. Ореста Думів. Гімназію закінчила Ольга в Академічному домі СС. Василянок у Львові. Там одружилася з магістром прав Денисом Несторовичем. Всевишній благословив їх трьома дочками і трьома синами. Життя Ольги не було легке. 1939 р. Дениса Несторовича заарештували більшовики, у той час Ольга працювала вчителькою у робітничій школі.

Під час німецької окупації родина переїхала до Городка Ягелонського біля Львова, де Денис працював суддею і начальником суду.

З наближенням фронту, родина була змушена залишити рідні землі. Почалася скитальщина. Перейшовши Польщу і Словаччину, родина опинилася в Німеччині у місті Лібек. Після війни переїхали до табору біженців ім. Миколи Лисенка в ГанOVERі, щоб діти мали змогу продовжувати навчання.

1949 р. за допомогою Йосифа Крупки приїхали до Дітройту. Ольга записалася до 63-го Відділу СУА і з почуттям великої відповідальності сповняла свої обов'язки: відвідувала сходи, приготувляла реферати, брала активну участь у різних заходах Відділу. Займалася вишиванням, керамікою, малювала.

Ольга була лагідної вдачі та милосердного серця. Допомогала своїй родині, знайомим і незнайомим людям в Україні і Польщі.

1979 р помер її вірний друг життя, Ольга важко це пережила.

Дуже любила свою Батьківщину і передала цю любов своїм дітям. Всім серцем любила своїх дітей, внуків і правнуків.

2004 р. перервалася ниточка її життя, вона почала мандрівку у вічність.

Її життя було як її поезія:

*Моя хатинка – тісна, невелика,
Довкола трава і листя.
Темна, тісна, але власна
Вбрана в осінні намиста.*

СТЕФАНІЯ ЖМУРКЕВИЧ

10 листопада 2004 р. відійшла у вічність членка 90-го Відділу СУА ім. О. Степанів з 1965 р. Стефанія Жмуркевич.

Народилася Стефанія 7 грудня 1923 р. в Підгайцях, що на Тернопільщині, в Україні в родині правника Романа і Галини Слюзарів. Опісля родина мешкала в Бучачі на Тернопільщині.

Стефанія закінчила гімназію в Німеччині.

1950 р. родина переїхала до Філядельфії, де Стефанія 1952 р. одружилася з Ярославом Жмуркевичем. Подружжя виховало дві дочки Марію і Терезу.

Стефанія брала активну участь у житті громади, любила читати, особливо цікавилася українською літературою і історією. Була членкою церковного і загального хорів, членом пластприяту, більше сорока років працювала добровольцем бібліотеки і канцелярії Українського культурно-освітнього центру.

Стефанія віддала багато часу і енергії для праці в жіночих організаціях. Була головою 90-го Відділу СУА, секретарем Округної Управи СУА, скарбником СФУЖО.

Стефанія Жмуркевич відзначалася спокійною і лагідною вдачею. Кредом її життя було допомагати людям, вона щедро обдаровувала їх, дуже часто обмежуючи свої власні потреби. Була любячою матір'ю і ніжною бабусею.

Вічна пам'ять, тобі Стефаніє!

Членки 90-го Відділу СУА ім. О. Степанів.

*Стоять дерева сумні
Ронять листки кольорові.
Вітер встеляє килими м'які
Довкола хат і діброви.*

Лідія Блюй, дочка.

ЗЕНОВІЯ САМОТУЛКА-КОВАЛЬСЬКА

6 вересня ц. р. відійшла у вічність членка 89-го Відділу в Кергонксоні, Н.-Й. бл. п. Зеновія Ковальська з дому Самотулка. У похоронному заведенні прощалися з нею родина та українська громада, союзянки прочитали “Отче наш” і поклали рожеві і білі троянди. Прощалися з Зеновією від громади Стефанія Барановська, від хору “Золотий гомін” професор Володимир Бакум. На тризні голова Відділу Льоля Савеська виголосила слово від імені нашого Відділу.

На поминальному богослужінні о. Володимир Пісо згадав останні хвилини життя Зеновії, яка відійшла з глибокою вірою до Всевишнього.

Зеновія народилася 16 жовтня 1916 р., батько був священиком в Станиславові (Івано-Франківськ). Зеновія закінчила гімназію Сестер Василіянок. Одружилася з Романом Ковальським і виховала дочку Ульяну.

Після воєнної скитальщини приїхала до Неварку, Нью-Джерзі і включилася у життя української громади. До Союзу Українок належала ще в Україні, у Неварку записалася до 28-го Відділу США, у якому була секретаркою.

Приїхавши до Кергонксону 1979 р., зразу записалася до 89-го Відділу США і працювала у різних референтурах: була головою Відділу два рази, заступницею голови Відділу 5 років. Також працювала у інших організаціях: Патріархальному Товаристві, була головою хору “Золотий гомін” від 1979 р. до кінця життя, працювала у громадському і церковному комітетах, секретаркою в УАКР-ді, зв’язковою СФУЖО. А ще знаходила час розвозити теплі обіди для німецьких осіб. Буде довго бракувати нам її привітної вдачі, запалу і ініціаторського хисту в діяльності Відділу. Пам’ять про Зеновію ще довго житиме у серцях наших членок.

Поховали Зеновію на цвинтарі св. Духа в Гемптенбургу.

У великому смутку залишилися внучки Мотря Іверсон з чоловіком і Рома Волтерс з чоловіком, правнуки Олександр і Анастасія Волтерси, Микола Іверсон, зять Богдан Крижанівський, сваха Марія Крижанівська, сестра Ірина Савка з сином Олегом в Україні, братова Дарія Самотулка з дітьми Мартою, Окою і Євгеном та родина в Америці, Канаді і Україні.

Висловлюємо близьким глибокі співчуття.

КАТЕРИНА МИСЬКО

28 січня 2005 р. відійшла у вічність Катерина Мисько з дому Жуляк членка 89-го Відділу США. Катерина народилася 9 січня 1914 р. у Новому Самборі в Україні. Одружилася з Іваном Миськом, народила двоє дітей Богдана і Орису. Під час війни подружжя виїхало з України, проживали в Німеччині, а 1948 р. виїхали до Венесуелі. Катерина належала до жіночої організації при церкві в м. Каракасі. 1962 р. приїхали до Нью-Йорку, 1978 р. до Кергонксону, Н.-Й. Про Союз Українок Катерина знала ще в Україні, тому, приїхавши до Кергонксону, вона одразу ж записалася до 90-го Відділу США. Брала участь у всіх починах Відділу, щедро жертвувала на різні цілі, вісім років оплачувала стипендії дівчинці у Бразилії. Належала до Українського Музею в Нью-Йорку.

В особі Катерини ми втратили жертовну і працювиту членку нашої організації.

У похоронному заведенні від Відділу прощалася з Катериною культурно освітня референтка Стефанія Барановська. Після Богослужень поховали Катерину на католицькому цвинтарі у Гемптонбурзі. У глибокому смутку залишила Катерина сина і дочку, внуків, сестру Анну Ковальчук і нашу українську громаду.

Нехай прибрана американська земля буде їй легкою!

*Михайлина Баран,
пресова референтка Відділу.*

У світлу пам’ять Зеновії родина склала щедрі пожертви сиротам в Україні (900 дол.).

Вічна їй пам’ять!

*Михайлина Баран,
пресова референтка Відділу.*

ЗВЕНИСЛАВА РОМАНІВ

Народилася Звеня 12 липня 1929 р. у Львові. Батьки Звені Володимир і Марія Івахіви були учителями.

1944 р. Звеня з сестрою Славою і батьками після всяких пригод, часом дуже небезпечних, опинилися в Німеччині у таборі примусових робіт в місті Маркредвіц, Баварії. Там не лише батьки, але й малолітні Звеня з сестрою мусіли працювати у фабриці порцеляни.

1945 р. родина Івахових переїхала до міста Байроту, де УНРА zorganizувала табір для біженців DP Camp в Leopold Kasserne.

Дуже швидко табір став активним осередком українського життя під проводом енергичного коменданта д-ра Ценка. Це стало можливим тому, що у таборі поселилося багато біженців різних професій і фахів: священники, лікарі, інженери, професори, купці і інші.

Незабаром відкрили дві гімназії – клясичну і реальну. Директором клясичної гімназії був д-р Кость Кисілевський. Звеня закінчила цю гімназію.

Для молоді створили багато різних гуртків і спортивних товариств. Незадовго почали працювати два хори – мішаний під керівництвом диригента професора Івана Недільського і чоловічий – диригент Володимир Цісик.

Відвідуючи хор, Звеня познайомилася з Володимиром Романівим (учителем народних шкіл). Після одруження 1949 р. подружжя виїхало до Америки та замешкало у Філядельфії. Родина побільшилася – народилися дочки Христя і Галя.

У Філядельфії Звеня закінчила Pierce College (accounting). Тоді почала працювати в Українській Шадниці, де директором був д-р Володимир Галан. Праця у цьому банку дуже подобалася Звені. Вона була щаслива і рада, що могла працювати з нашими людьми і у багатьох випадках мала нагоду допомагати їм добрим

ЯРОСЛАВА-МАРІЯ АВРАМЧУК

І знову у 89-у Відділі СУА відійшла працююча і всіма люблена членка Ярослава Марія Аврамчук з дому Загайків і Барановських. Народилася Ярослава 30 грудня 1911 р. у місті Тисьмениця в домі шанованого громадою судді, який обороняв політичних в'язнів.

1937 р. Ярослава вийшла заміж за м-ра Миколу Аврамчука, виховала дочок Ую і Марту. Ще в Україні Ярослава належала до Союзу Українок. В Америці Ярослава належала до 109-го Відділу СУА. Була заступницею голови Відділу 1972-79 рр., культурно освітньою, а пізніше організаційною референткою.

До 89-го Відділу у Кергонксоні втсупила 1980 р., працювала в школах українознавства в Кергонксоні, також її внуки завдячують бабусі гарне знання української мови. Ярослава була прихильницею СФУЖО, належала до хору “Золотий гомін” (мала прекрасний альт). Важка недуга зупинила її громадську діяльність.

Після похоронних відправ на тризні від союзнок прощальне слово виголосила голова Відділу Льоля Савеська. Вона звернула особливу увагу на те, що дочка Ярослави була люблячою донькою, вона доглядала маму до кінця її життя, хоч було важко.

Хай Бог винагородить Вас, пані Марто, своїми ласками! Ми союзники 89-го Відділу висловлюємо щирі співчуття усій родині.

Михайлина Баран, секретар Відділу.

ділом чи порадою. Коли виявилось, що Український Банк може перейти в чужі руки, Звеня з великим завзяттям та енергією розгорнула акцію порятунку. Акція вдалася і банк залишився в українських руках. Слід згадати, що коли створено Український Культурно-Освітній Центр, Звеня працювала добровольцем в дирекції та Екзекутиві упродовж багатьох років скарбником.

Вступаючи у 90-ий Відділ СУА Звеня не вірила у загрозливий стан своєї недуги. Мала завжди надію, що буде краще, плянувала свою працю на майбутнє.

21 лютого Звеня відійшла у вічність. Залишила у глибокому смутку родину і українську громаду.

Спи спокійно, Звеню! Вічна Тобі пам'ять!

Членки 90-го Відділу СУА ім. О. Степанів.

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ І ВЕРЕСЕНЬ

З нагоди 60-літнього ювілею подружнього життя та дня народження Ярослава і Марії Базюків складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Ювілярам щиро бажаємо всякого добра!
Зеновій і Оксана Стельмахи.

З нагоди 60-літнього ювілею подружнього життя моїх приятелів Романа і Ярослави Ракочих складаю 30 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Зеновія Білас, членка 34-го Відділу СУА.

У світлу пам’ять бл. п. **Зеновії Ковальської** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Надія Бігун.

У світлу пам’ять бл. п. **Зеновії Ковальської** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя” (через 83-ій Відділ СУА). **Лідія Закревська.**

У пам’ять дорогого і незабутнього чоловіка бл. п. **Ярослава Пенкальського** складаю 150 дол. на Пресовий Фонд.
Дружина Іванна Пенкальська.

У пам’ять бл. п. **Ярослава Пенкальського** складаю 100 дол. на Пресовий Фонд “Нашого Життя”.
Марта Данилюк.

У пам’ять бл. п. **Ярослава Пенкальського** складаємо 50 дол. на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.
Ольга Гаєцька та Ірена Чума.

Зворушені до глибини серця дякуємо нашим добрим дітям і внукам за милу несподіванку – (“Наше Життя” ч. 7-8/05). З цієї нагоди складаємо 100 дол. (через 78-ий Відділ СУА ім. О. Степанів СУА) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Степан і Ольга Куриласи.
Христина Пацлавська, скарбник.

Замість квітів на могилу бл. п. **Катрусі Коц** складаю 25 дол. (через 71-ий Відділ СУА, Джерзі Сіті) на Пресовий Фонд журналу “Наше Життя”.

Іванна Пилипчак.

Замість квітів на могилу бл. п. **Зеновії Ковальської** складаю 25 дол. на Пресовий Фонд журналу.

Родині висловлюю щирі співчуття.

Меланія Кокорудз, референтка
Суспільної опіки 89-го Відділу СУА.

ФОНД СУСПІЛЬНОЇ ОПІКИ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА ЛИПЕНЬ

Управа і членки 35-Відділу СУА в Озон Парку при ліквідації Відділу склали на Суспільну опіку 200 дол.

Люба Павлик, голова Відділу.

Орися Лаба, заступниця голови.

Зінаїда Левицька, скарбник Відділу.

Сиротам в Україні

71-ий Відділ СУА у День матері провів збірку на допомогу сиротам в Україні. Склали 475 дол.

Стефанія Мацяк, скарбник Відділу.

У світлу пам’ять бл. п. **Варки Бачинської** Окружна Управа СУА Чікаго складає 100 дол.

Родині висловлюємо щирі співчуття.

Любомира Калін, голова Округу.

49-ий Відділ СУА у Боффало склав 100 дол.

Уляна Лоца, голова Відділу.

Разом за липень 825 дол.

Пожертви для “Бабусь”

65-ий Відділ СУА у Нью-Брансвіку, Н.-Дж. склав 200 дол.

Іванна Ратич, скарбник Відділу.

Роман Коропецький склав 40 дол.

Разом за липень 240 дол.

МОЛОКЕ І БУЛОЧКА НАЙМОЛОДШИМ ШКОЛЯРАМ УКРАЇНИ

Через 38-ий Відділ СУА в Денвері, Кол.

Mr. & Mrs. James M. Bantleey – \$ 100, Mr. & Mrs. T. Bugir – \$ 65, Ms. Johanna Saldyt – \$ 10.

Ольга Бугір, скарбник

Борис Галаган склав 100 дол. через 83-ій Відділ СУА, Нью-Йорк, Н. -Й.

Наталія Титла у світлу пам’ять бл. п. **Олімпії Роговської** склала 50 дол. (через 83-ій Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

Разом за липень – 325 дол.

ЗА ВЕРЕСЕНЬ

У світлу пам'ять батька товаришки **бл. п. Henry Dblennan 25 дол.** склали **Christina A. Stasiuk and George M. Farion.**

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ

У світлу пам'ять **бл. п. Ірени Сушків** склали: **250 дол.** – Ігор і Олександра Савчуки; **по 200 дол.** Володимира і Стефан Сливоцькі, Христина Марта Сливоцька, Ярослав і Віра Криштальські; **по 100 дол.** – д-р Юрій Руденський, Клавдія Сфаер, Іван і Уляна Сосі, Ярема і Христина Кохани, Марта Пацлавська, Орест і Неля Парламські; **75 дол.** Нестор і Іванна Олесницькі; **50 дол.** – Юрій і Марія Стеці. **Разом 1,575 дол.**

У пам'ять довголітніх членок 43-го Відділу СУА д-ра **Тетяни Цісик і Марії Данилів** на допомогу сиротам в Україні склали **430 дол.:** **50 дол.** – Віра Пак; **по 30 дол.** – Оксана Поритко і Теодора Кузьмович; **по 25 дол.** – Анна Максимович і Надія Оранська; **по 20 дол.** – Катруся Березяк, Ольга Бохна, Оксана Гораєцька, Анастасія Жилава, Стефанія Колодій, Анна Олійник, Іванна Пенкальська, Туся Сагата та Анна Суха, Людмила Чайківська, Леся Яцкевич; **по 10 дол.** – Іванна Субтельна, Олена Шиприкевич.

Членки 43-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки у Філядельфії. Анна Максимович, голова Відділу.

Замість квітів на могилу **св. п. Остапа Татомира**, брата членки 19-го Відділу СУА Лесі Татомир-Городиської, членки 19-го Відділу СУА склали **305 дол.** сиротам в Україні: **100 дол.** – Леся Городиська; **по 25 дол.** – Марія Городиська, Надя Гафткович, Віра Сендзік, Дарія Кузик, Оксана і Іван Микитини; **по 20 дол.** – Мирослава Глушок, Марія Глушок, М. і Ю. Шперналі; **по 10 дол.** – Оля Дубик, Туся Бойцун.

Марія Глушок, скарбник Відділу.

У пам'ять моєї дружини **бл. п. Ольги Крихтяк**, колишньої членки 22-го Відділу СУА в Чікаго, складаю **200 дол.** сиротам в Україні (через 22-ий Відділ СУА). **Микола Крихтяк.**

У світлу пам'ять матері **бл. п. Анни Кучми**, колишньої членки 22-го Відділу СУА в Чікаго, гоно-рар (**100 дол.**) за світліни для 22-го Відділу її дочка склала сиротам в Україні.

Оксана Мельник, скарбник Відділу.

Сиротам в Україні **50 дол.** склала (через 56-ий Відділ СУА в Норт-Порті, Фл.) **Г. Індіану.**

У світлу пам'ять **бл. п. Звенислави Романків**, колишньої членки 90-го Відділу СУА, її дочка Оксана Раковська з чоловіком Ігорем склали **50 дол.** (через Окружну Управу СУА у Філядельфії).

Ірена Пастушак, скарбник Відділу.

У світлу пам'ять подруги **бл. п. Анни Марчук** сиротам в Україні складаю **40 дол.** Родині висловлюю щирі співчуття. **Марія Мосяк.**

У незабутню пам'ять **бл. п. Стефана Сивого**, чоловіка членки 12-го Відділу СУА Фаїни Сивої з Парми, Огайо, членки 12-го Відділу склали **25 дол.** сиротам в Україні. Родині висловлюють щирі співчуття. **Марійка Василина,**

референтка Суспільної опіки Відділу.

Разом за місяць 3,045 дол.

Пожертви для "Бабусь"

У світлу пам'ять найдорожчих батьків **Осипи і Павла Тицьких та Петра Навроцького** для "Бабусь" в Україні склали: **20 дол.** – Рома і Микола Навроцькі (через 83-ій Відділ СУА).

Лідія Закревська, скарбник Відділу.

Для "Бабусь" в Україні 56-ий Відділ СУА склав **20 дол.** **Зоя Филипович,** скарбник Відділу.

Разом за місяць – 40 дол.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

Через 19-ий Відділ СУА в Трентоні у пам'ять **бл. п. Катерини Федорак** склали: **50 дол.** – Юрій і Віра Лесинські; **25 дол.** – Дарія Кузик, Віра Сендзік.

У світлу пам'ять **бл. п. Наталії Мартинюк** на лікування дітей в Україні склали: **по 20 дол.** – Іванна Ричардсон, Володимир Щербльовський; **10 дол.** – Валя Цурковська.

Разом за місяць – 150 дол.

ПОЖЕРТВИ ЗА ВЕРЕСЕНЬ

Сиротам в Україні

У світлу пам'ять кузини **бл. п. Ірени Коженювської**, яка померла у Філядельфії, Па., **Анна Заяць-Мотика з чоловіком Володимиром** склали **100 дол.** (через 56-ий Відділ СУА у Норт Порт, Фл.).

Зоя Филипович, скарбник Відділу.

З нагоди 50-ліття свого вінчання Ярослава і Василь Ковачі склали **100 дол.** для сиріт в Україні.

У світлу пам'ять незабутнього чоловіка **бл. п. о. митрата Мирослава Харини** складаю **100 дол.** для сиріт в Україні. **Марія Харина.**

У світлу пам'ять **бл. п. Оксани Беленюк д-р Володимир і Нуся Мотики** склали **50 дол.** (через 56-ий Відділ СУА у Норт-Порті, Фл.).

Зоя Филипович, скарбник Відділу.

Разом за місяць – 350 дол.

ФОНД ЧОРНОБИЛЯ СУА

З нагоди 50-ліття ювілею свого вінчання Ярослава і Василь Ковачі склали 100 дол. на Фонд Чорнобиля СУА.

Разом за місяць 100 дол.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, реф. Суспільної опіки СУА.

НА ПЕРЕБУДОВУ І ОБЛАДНАННЯ КАНЦЕЛЯРІЇ І ДОМІВКИ СУА

1,000 дол. склала **Ольга Тритяк**.

У пам'ять моєї найдорожчої матері **бл. п. Тетяни Мотики**, довголітньої членки СУ в Україні, голови Відділу СУ в Трускавці, членки 47-го Відділу СУА в Рочестері, з нагоди 50-ліття Округу СУА Північного Нью-Йорку та 80-ліття СУА складаю 1,000 дол. на упорядкування канцелярії СУА в Нью-Йорку.

Іванна Мартинець, колишня голова Округу Північного Нью-Йорку.

У світлу пам'ять **бл. п. Марти Ярош** на перебудову домівки СУА склали: 300 дол. – Володимира і Стефан Сливоцькі; 100 дол. – Анна і Володимир Раки; 75 дол. – Лідія і Андрій Закревські; по 50 дол. – Дмитро і Стефанія Косовичі, Мотря Мілянчич, Ольга і Теодозій Зазулі, Віра Савойка; 30 дол. – Ольга Гаєцька; по 25 дол. – Люба і Павло Михалевичі, Галина і Ярослав Оберішини; 20 дол. – Ірена Стецьків, 10 дол. – Наталія Дума. Разом 785 дол. (через 83-й Відділ СУА у Нью-Йорку).

Лідія Закревська, скарбник 83-го Відділу СУА.

ДОПОМОГА НАСТІ ОВЧАР

На допомогу Насті Овчар 27-ий Відділ СУА у Пітсбургу склав (виторг з продажу печива): – 346.50; Українська Кредитівка м. Пітсбург – 150 дол.; Микола Котов – 100 дол.; Боні Райнгарт – 40 дол.; Ольга Манастирська – 25 дол.; Леся Харітан – 20 дол.; Ірина Іваноньків – 15 дол.; Ілля і Анна Матіяші – 10 дол.; по 5 дол. – Анжела Гончар, Теодор Сивий. Разом 716.50.

Марійка Залішук,
голова 27-го Відділу СУА, м. Пітсбург.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА СЕРПЕНЬ

450 дол. д-р Стефан Стецура (33); 300 дол. – Ярослава Мулик, Norwalk & Wilston Matching Fund Through United Way (86); 220 дол. – Віра Левицька

(64), Таїса Яцусь (98); 202 дол. – Оріся Стефанів (86); 110 дол. – Ольга Гайдук (90), Світлана Недільська (108), Наталія Троян (108); 50 дол. – Ольга Городецька (цю пожертву ми отримали у квітні) (65), Михайлина Олійник, Russell Spikula; 25 дол. – Viktoria Huer (98); 21 дол. – Рената Бігун (28).

У ПАМ'ЯТЬ...

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Зенона Іванка Менцінського** на допомогу сиротам в Україні через Стипендійну акцію СУА (через 22-ий Відділ СУА у Чикаго) склали: по 20 дол. – Галя Вигінна, Рута Галібей, Іванна Горчинська, Оксана Мельник, Ярослава Фаріон, Люба Фединська, Стефанія Форович, Оленка Харкевич, Галя Янчишин, Дарія Ярослав.

Дарії Менцінській висловлюємо щирі співчуття з приводу втрати дорогого чоловіка.

Ольга Люшняк, референтка Стипендій 22-го Відділу СУА.

У пам'ять **бл. п. Ольги Дармохвал** складаю 100 дол. сиротам, якими опікується Стипендійна акція СУА. **Марта Данилюк.**

ПОЖЕРТВИ ЗА ВЕРЕСЕНЬ

5,000 дол. – Стефан і Володимира Сливоцькі (64), 930 дол. – 83-й Відділ СУА; 500 дол. – Богдан і Марія Полянські (86); 437.14 дол. – Мирон Б. Кравчук (Bristol-Myers Sguibb Matching Fund through United Way) (98); 350 дол. – Меланія Грицюк-Маззорана (98); 330 дол. – Богдан і Мімі Полянські (86); 250 дол. – Андрій Васинчук (74), Маріян Коць; 220 дол. – Людмила Васинчук (74), Marta Mulyk-Baxer, William Seveskle (89), Philip & Tatiana Trotch; 160 дол. – Данило Базарко (Bristol-Myers Sguibb Matching Fund through United Way) (98); 150 дол. – Марія Онишкевич (28); 110 дол. – д-р Арета Подгородецька, Тетяна Ясінська (78); 100 дол. – д-р Марко Мостович, Мирослава Оришкевич (12); 50 дол. – Анна Долинюк, John & Doreen Rudan (86), Ukrainian Day at Giants Stadium Organizing Committee; 40 дол. – Дарка Мазурик (Bristol-Myers Sguibb Matching Fund through United Way) (98); 28 дол. – Іван Василик (Bristol-Myers Sguibb Matching Fund through United Way) (98); 25 дол. – Александра Ленчик; 21 дол. – Рената Бігун (28); 20 дол. – Євгеній Мороз; 15 дол. – John F. Kozeletz.

У ПАМ'ЯТЬ...

Замість квітів у пам'ять **бл. п. Олі Мартинюк**, довголітньої членки 22-го Відділу СУА, на допомогу сиротам в Україні на Стипендійну Акцію СУА склали: по 50 дол. – син Роман з дружиною Сонею Мартинюки, Emil & Roksolana Puk; 45 дол. – приятелі Олі Мартинюк; 40 дол. – David & Christine Mueller; 35 дол. – Ольга Заброска; по 30 дол. – Андрій і Анаста-

зія Галицькі, Надія Дубицька, Joseph & Nansy Grod; **по 25 дол.** – Лев Боднар, д-р Александра Ільків, Петро і Ірена Поповичі, Богдан і Ореста Ткачуки; **по 20 дол.** – Р. і Л. Берестянські, Александра Бородайко, Mary Burban Dahl, Марта Климкович, Лідія Литвин, Н. & J Рума, М. Рук, Mike & Anna Sarenag, Оля Смишнюк, Стефан Стадник; **по 15 дол.** – Zinaida Duchle, Оксана Мельник. Олена Харкевич; **по 10 дол.** – Олег і Осипа Веселовські, Аанна Дика, Соня Залуцька, Stefania Kochu, Ірена Мицик, Ronald Polit, Зеновія Стецишин, W. Szczebrowsky. **Разом 735 дол.**

Синови з родиною висловлюємо щирі співчуття.

Ольга Люшняк, референтка стипендій
22-го Відділу СУА.

У світлу пам'ять **бл. п. Оксани Белендюк** складаємо **220 дол.** для стипендії студентці в Україні (через 56-ий Відділ СУА в Норт-Порті).

Михайло і Лідія Белендюки.

У пам'ять **бл. п. Оксани Белендюк** на допомогу дітям і студентам під опікою Стипендійної акції

СУА (через 56-ий Відділ СУА) склали: **по 100 дол.** – Іванна Головата, Оля Пастернак; **по 50 дол.** – д-р Володимир і Галина Королі, Ліда Марусин, Марія Наваринська, Зоя Филипович; **по 20 дол.** – Інна Врублівська, Оріся Свистун.

Ліда Бойко, референтка стипендій.

Замість квітів на могилу довголітньої приятельки **бл. п. Марії Михайлівни Лотиш**, завідуючої реанімаційним відділом Львівського Обласного онкологічного диспансеру, складаю **100 дол.** сиротам в Україні (через 17-ий Відділ СУА у Маямі).

Неля Добрянська-Плечінь.

У пам'ять **Данила. Івана, Омеляна і Ростислава Богачевських** складаю **100 дол.** для учнів і студентів в діаспорі та Україні (через 28-ий Відділ СУА).

Ілля Онишкевич.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ПОЖЕРТВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

ЛЮТИЙ 2005 р. (Продовження)

Замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Любомира Калинича** склали: **по 100 до.** – Меланія Банах, Мирон і Ольга Гнатейки, Уляна Кобзар, д-р Любомир і Оксана Кузьмаки, Євген і Наталія Змий; **по 50 дол.** – Марія Гельбіг, Богдан Котис, Оксана Стеранка, Люба Гуралечко, Богдан і Ліда Гайдучки; **40 дол.** – Ірина Яворська; **30 дол.** – Оксана Лобачевська; **по 25 дол.** – Стефанія Феденишин, Роман і Ольга Кобрини, Іванна Мартинець, Богдан і Марія Полянські, Емілія Питван, Ольга Тритяк, Наталія Сигіда; **по 20 дол.** – Іванна Бемко, Петро і Наталія Буняки, Лев Коленський, Ростислав і Ія Василенки, Лонгин і Віра Старухи; **по 10 дол.** – Марія Дацко, Василь Пелехатий.

У світлу пам'ять **бл. п. Михайла Павлічка** складаю **25 дол.** Дружині Стефі, синам Богданові і Маркові з родинами висловлюю глибокі співчуття.

Іванна Мартинець.

In memory of **Walter M. Zadoretzky** I am donating **\$70.**
Patricia Foran.

In memory of **Patricia Trubiano** I am donating **\$100.**
Irena Kipa-Daigle.

In memory of **John & Eugenia Charczenko** \$175 was donated by Employees of Newton Memorial Hospital.

З НАГОДИ...

З нагоди 75 ліття Ростика Ратича складаємо **100 дол.** на Будівельний Фонд УМ. Ростикові бажаємо щастя, здоров'я і Божих ласк на многі, многі літа.

Марія і Ярослав Томоруги.

З нагоди 100 літ з дня народження Каролини Конрад складаємо **50 дол.** на Будівельний Фонд УМ.

Мирон і Зеновія Бураки.

Моїй дорогій мамі Іванні Головатій бажаю здоров'я і щастя в Новому Році та складаю **200 дол.** на Будівельний Фонд УМ. **Христина Шлесінгер.**

Замість гонорару за виготовлення афіші для 86-го Відділу СУА складаю **25 дол.** на потреби УМ.

Володимир Мазяр.

In honor of grandson **Peter Olney** I am donating **\$50** to the Ukrainian Museum Building Fund.

Eugenia Kowalsky.

In honor of **Dr. Ihor Magun** I am donating **\$150** to the Ukrainian Museum Building Fund. **Harriet Murphy.**

БЕРЕЗЕНЬ 2005 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Меморіяльний Фонд ім. Ірени Моцюк **3,000 дол.** склав д-р **Яр Моцюк.**

На Меморіальний Фонд ім. Івана Крїя
5,000 дол. склали Мирон і Марія Мартюки.

ПОЖЕРТВИ

25,000 дол. – проф. Ярослав і Алла Лешки;
5,000 дол. – Myron Sedorowitz Trust (Merrill Lynch);
по 1,000 дол. – Олександр Непрель, д-р Ярослав і
Ольга Ставничі; 200 дол. – Мира Мандзюк; по 100
дол. – д-р Олександр Стрільбицький, проф. Тарас і
Ольга Гунчаки; 70 дол. – Іван Скрипак; по 50 дол. –
Н.Н. (AT&T), Любомира Хома; 40 дол. – Марія
Тимочко; по 30 дол. – Олександра Юзенів, Драго і
Катерина Росандіч, Маріяна Задоянна; по 25 дол. –
Маріянна Мисишин, Алан Паскевич; по 20 дол. –
Олена Папіж, Михайло Бохно, Наталка Савчук, Остап
Винник, Анна Олійник; по 15 дол. – Софія Салдан,
Олександра Яцкевич, Анна Максимович; 10 дол. –
Dolores Graham, Леся Гураль.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД

2,000 дол. – д-р Карло і Софія Цайнінгери; 250
дол. – 106-ий Відділ СУА; по 100 дол. – Василь Ни-
кифорук, Стефан Феленчак; 70 дол. – Арета Арлен;
по 50 дол. – Патриція Крїса, Павло Турчик, Галина
Шембель; по 25 дол. – Henry Halaway (Glaxo Smith
Kline), Марія Слободян, Петро і Марія Лещишини; 20
дол. – Ярослава Кукіль; 10 дол. – Catherine Belghaus.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У світлу пам'ять бл. п. Христї Навроцької
складаємо 100 дол. Іван і Стефанія Сєранти.

У пам'ять бл. п. Катерини Мисько складаємо
100 дол. Аксель і Дарія Мерл.

У пам'ять мого дорогого чоловіка бл.п. д-ра
Михайла Диміцького складаю 100 дол. (через 43-ій
Відділ СУА). Ольга Диміцька з родиною.

У пам'ять бл. п. Юрія Лонишина складаю 30
дол. Оксана Лобачевська.

У пам'ять бл. п. Христї Навроцької склали:
100 дол. – Leroy E. Hoffberger; по 50 дол. – Андрій і
Романа Гадзевичі, Richard & Rosalee Davison; 25 дол.
– Sam & Barbara Himmelrich.

Замість квітів на свіжу могилу дорогої бл. п.
Христї Навроцької складаємо 50 дол.

Люба з Гірняків і Мирон Чолгани.

In memory of Luba Artymyshyn we are donating
\$100. Nicole, Alyshia, Nancy, Gayle.

КВІТЕНЬ 2005 р.

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На Тривалий Фонд ім. Юрія і Зорі Малахов-
ських 500 дол. склали дякон Юрій і Зоря Мала-
ховські.

На Меморіальний Фонд ім. Богдана і Марії
Турко 200 дол. склала Ярина Турко Бодрок.

На Меморіальний Фонд ім. Анни Байко,
Миколи і Марії Стисловичів 1,000 дол. склала
Оксана Байко (І.Б.М.).

ПОЖЕРТВИ

400 дол. – Юрій Тереля (І.Б.М.). 100 дол. –
Святослав і д-р Аркадія Коцибали (І.Б.М.).

ФОНД РОЗБУДОВИ

По 1,000 дол. – Евген Змий (Pfizer Foundation),
Евген і Євгенія Івашківи, Орест і Лідія Глюти, д-р
Володимир і Анна Рак, Юрій і Марія Штогрини, СУА
– Округна Управа Нью Йорку, Роман і Ірена Бадяки,
д-р Ігор і Сусанна Рак, Микола Галів, Анна Бідяк,
Іванна Шкарупа, СУА – Округа Огайо, Юрій і Дарія
Костиви; 750 дол. – Мирон і Христина Мельники
(American Express Foundation); 700 дол. – проф. Воло-
димир Петришин; по 500 дол. – Ukrainian-American
Club of the Palm Beaches; Меланія Банах, Андрій і
Анна Андрюки, Борис Галаган, Ада Кулик, Олек-
сандр і Лідія Пясецькі, Анна Малюца, Ярослав і
Катря Червоняки, Михайло Сосяк; 300 дол. – Іван
Чернявський; 250 дол. – д-р Марія Мотиль; по 200
дол. – Леся Альбізати (Pfizer Foundation), Володимир і
Володимира Васічки, Софія Скрипник, Люба Фірчук,
Петро і Ілона Шиприкевичі, Богданна Титла, Софія
Головка; по 150 дол. – Володимир і Богданна Слижі,
Орися Мішко, Іриней Ісаїв; по 100 дол. – Ann Z.
Cirelli, Frances M. Stek, Юрій і Христина Ференцевичі,
Анастасія Гірняк, д-р Леонід і Оксана Мостовичі,
Богдан і Ольга Михайліві, Андрій і Ляриса Пашуки,
Ярослав і Ярослава Букачевські, Діана Оменцінська
(Pfizer Foundation), 71-ий Відділ СУА, Андрій і Лідія
Закревські, Тит і Софія Геврики, Софія Лонишин,
Люба Т. Спікула, Дарія Самотулка, Анна Бойчук, д-р
Роман і д-р Стефанія Барановські, Олександр і Марія
Крийчики, Богдан і Лідія Гайдучки, Ярослав і Калина
Козаки, Марта Рудик, д-р Ярослав Заліпський, Тамара
Сидоряк, Володимир і Анна Сафіяни, Анна Гамука,
Дарія Гусар і Наталка Гусар, Василь Никифорук,
Юрій і Олександра Раковські, В. Гординський, Ольга
Городецька, Василь і Анастасія Марушаки, д-р Лев і
Ірена Кушнірі, Іванна Мартинець, Олена Мельничук;
95 дол. – Орест Глют (American Express Foundation);
60 дол. – Максим Пизюр і Ганя Кріль (Key Found-

ation); **по 50 дол.** – Elizabeth Knox, Margarete Kies, Helen Nicolas (J. P. Morgan Chase Foundation), Ігор Шевчук, Любомир і Ляріса Онишкевичі, Ігор і Дарія Залуцькі, Роман Пиндус, д-р Іван і Марія Фізери, Ірена Телюк, Микола і Оксана Коропецькі, Іван Гірний, Орест і Ярослава Загайкевичі, д-р Віталій Богданів, Микола Мілянчич, Ксеня Антипів, 50-ий Відділ СУА, Володимир і Галина Білики, Стефанія Кобилецька, Люба Гуралечко, Марія Кузишин, Данило Дзамба, Марія Задояна; **40 дол.** – Микола і Анна Стасіви; **30 дол.** – Іва Лісікевич; **по 25 дол.** – Cathy Ann Longinotti, Danielle Luszchuk & family, Lorene Wozniak, Михайло Свінчук, Любов Борроус, Ярослава Кукіль, Лев Височанський, Валентина Глух, Анна Кібало, Роман Ричок, Марія Андрусак, Ірина Дибко-Филипчак, Оксана Радиш, Софія Барусевич, Ярослав Волошук, Ірена Іванчишин; **по 20 дол.** – >рїї Левицький, Іван і Марія Вороняки, Михайло Ортинський, Аркадія Стебельська, Марта Сидір, Анна Забродська, Лідія Казевич, Стефан Голуб, Люба Процик; **по 15 дол.** – Степан і Марія Лазареви, Петро Одарченко; **по 10 дол.** – Любомира Мокей, Ярослав Калявський, Андрій Стахнів, Євгенія Гардецька, Катерина Терлецька, Ядвига Дятченко, Татяна Дідошак, Катерина Бельггаус, Тамара Гурін, Теодора Кузьмович; **5 дол.** – Н.Н.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів на могили моїх найдорожчих складаю **10 дол.** **Дарія Струк Гусар.**

У пам'ять надзвичайної союзниці, пластунки і громадської діячки, **бл. п. Христі Навроцької** складаємо **200 дол.** **Д-р Ярослав і Оксана Сидораки.**

У пам'ять нашої мами, **бл. п. Осипи Зазулі** складаємо **2,000 дол.** **Теодозій і Ольга Зазулі.**

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** складаю **50 дол.** **Ірена Савчин.**

У пам'ять **бл. п. Христі Навроцької** складаю **100 дол.** **Христина Карпевич.**

У світлу пам'ять **бл. п. Христі Навроцької** складаємо **50 дол.** **Ольга і Осип Боби.**

У пам'ять **бл. п. Данила Слободяна** складаю **100 дол.** **Катерина Кусценко.**

У пам'ять **бл. п. Марусі Бек** складаємо **100 дол.** **97-ий Відділ СУА.**

У пам'ять моєї близької **бл. п. Люби Артимишин** складаю **20 дол.** **Іванна Клим.**

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** складаю **50 дол.** **Ярослав Тимочко.**

У пам'ять **бл. п. Христі Навроцької** складаємо **100 дол.** Чоловікові Юрієві і родині висловлюємо глибоке співчуття. **Марта і Стах Яроші.**

У пам'ять **бл. п. Марти Голяїн Флянчер** склали пожертви: **по 50 дол.** – Мирослава Кравців, Ірена Кузьма, Наталія Чайківська, Роман Вжесневський, Тетяна Вандергейден.

У пам'ять **бл. п. Лідії Грабарчук** склали пожертви: **по 100 дол.** – д-р Юрій і Оксана Тритяки, Іван Качор; **по 50 дол.** – Ольга Тритяк, Іван Герба, Софія Качор, Ева Романюк; **40 дол.** – Анна Слівка; **10 дол.** – родина Марущаків.

In memory of **Ivan Bekersky** donations were made: **\$100** – Lesia Bekersky; **\$50** – Mikhail Mycyk; **\$30** – Gloria Avery & George Williams, Richard Borek family, Mr. & Mrs. Roman Hruby; **\$20** – Chris Falinski, Mr. & Mrs. Wasyl Pilipczuk, Zynjwji Jackiw, Kristine Lyktey, Stephen Pilipczuk, Mr. & Mrs. Jerry Lyktey, Mr. & Mrs. Wojtowycz; **\$19** – Andrew Hrechak, Osypa Krop.

In memory of **Christina Nawrocky** I am donating **\$50.** **Nancy Mayerhofer.**

In memory of Irena Makarushka's moter I am donating **\$50.** **Phyllis Platter.**

Через Комітет Розбудови, Рочестер, Н. Й.

1,000 дол. – Теофіль Артемович.

ТРАВЕНЬ 2005 р.

200 дол. – Ольга Гаєцька; **170 дол.** – д-р Володимир і Мирослава Стойки; **85 дол.** – Люба Спікула; **70 дол.** – Бернард і Анна Кравчуки; **по 50 дол.** – Роксоляна Подпірка, Марія Жуковська; **по 45 дол.** – Оксана Лобачевська, Анна Серант; **40 дол.** – Андрій і Христина Филиповичі; **25 дол.** – Богдан і Богданна Пузики; **по 20 дол.** – Василь і Анастасія Марущаки, Ярослав і Калина Козаки, Марія Борковська, Марія Іськів, Богдан Лукашевський з родиною, Ірена Стерчо; **15 дол.** – Ольга Руденська; **по 10 дол.** – Mary Pressey, Ольга Гайдук, Татяна Дідошак, Софія Барусевич, Юрій Левицький, Софія Андрушків, Володимира Кавка; **5 дол.** – Володимир Кузик.

ФОНД РОЗБУДОВИ

5,000 дол. – Мирон і Марійка Мартюки; **2,380 дол.** – 56-ий Відділ СУА; **по 1,000 дол.** – д-р Таїса і д-р Андрій Рак, Микола Яремко (Johnson & Johnson), зі спадку Люби Мриглоцької;

по 500 дол. – Олександра Голюка, Богдан Одежинський, Віра Троян (Wellington Management Company), Walter Bula (Boeing Gift Matching Program), John Robert Pluta (Boeing Gift Matching Program);

Продовження на стор. 36.

Василь СИМОНЕНКО

ГРУДОЧКА ЗЕМЛІ

Ще в дитинстві я ходив у трави,
в гомінливі трепетні ліси,
де дуби мовчали величаво
у краплинах ранньої роси.

Бігла стежка в далеч і губилась,
а мені у безтурботні дні
назавжди, навіки полюбились
ніжні і замріяні пісні.

Ті пісні мене найперше вчили
поважати труд людський і піт,
шанувать Вітчизну мою милу,
бо вона одна на цілий світ.

З нею я ділити завжди буду
ревності, турботи і жалі,
бо у мене стукотить у грудях
грудочка любимої землі.

ПЕРШЕ ЛИСТОПАДА

Тепер починається місяць листопад, коли з дерев опадає листя. І колись у такий день в Україні сталася велика подія: українські вояки, які називалися Українські Січові Стрільці, прийшли уночі першого листопада до міста Львова, забрали від ворога зброю прогнали його геть і здобули для українців Львів і багато інших міст.

І так ми мали в Західній Україні свою державу.

Було там українське військо, український президент і уряд, пошта і школи.

Всі говорили по-українськи.

Ольга ЛИТВИН

ПРО МУДРУ ЖАБКУ

Одного вечора я вийшла з дому, щоб укинути листа в скриньку.

Скринька була досить далеко на іншій вулиці. Того дня був сильний дощ, і я вибрала годину ввечері, коли дощу майже не було. Але коли я наближалась до скриньки, то почав лити такий дощ, що я ледве встромила мокрі листи в отвір і вскочила до телефонної будки на розі вулиці, рятуючись від дощу. Три стіни телефонної будки були наполовину скляні. Коло будки був стовп із сильною електричною лампою для освітлення вулиці, і я могла крізь вікно спостерігати з будки, як падають великі краплі дощу, як стікає вода по краях асфальтованої дороги, як пробігають авта в один і другий бік, як виблискує краплями дощу смужка зеленої трави між хідниками і дорогою.

Враз я помітила, що щось маленьке рухалося через хідник і зупинилося на зеленій смужці трави. Це була невелика сіра жабка. Вона зупинилася так близько до дороги, де пробігали авта, і так пильно дивилася на дорогу, що у мене виникла думка, чи не хоче вона перейти дорогу і дістатися до садка, що був на другому боці дороги.

Мені часто доводилося бачити на австралійських дорогах роздушених кенгуру, гадюк. Їх приваблює світло авт, і вони, як зачаровані, вибігають на дорогу, попадають під авта і гинуть. Я собі уявляла, що маленьку сіру жабку чекає така ж сама доля під колесами авт, якщо вона вийде на дорогу.

Жабка сиділа й вичікувала, а може, відпочивала. Настав момент, коли ніякого авта на вулиці не було. Жабка швиденько поскакала на дорогу. Я з напруженням оглядала дорогу в один і другий бік. З обох боків наближалися авта. На одну мить авта заслонили від мене жабку, і мені шкода було побачити її мертвою.

Але яке ж було моє здивування, коли пройшли авта і вулиця була знову пуста!

Я побачила, що жабка сидить на білій лінії серед дороги, що по ній авто ніколи не має права їхати, і де зупиняються також люди, переходячи дорогу. Жабка посиділа ще кілька хвилин на білій лінії на середині вулиці. Вулиця була така широка, а кроки жабки були такі маленькі, і мені знову здавалося, що вона відпочивала. Знову пройшло кілька авт, а сіра жабка далі нерухомо сиділа на білій лінії. Коли вулиця знову спорожніла не було ніякого авта, жабка швиденько поскакала через другу половину вулиці і, неушкоджена, добралася до садка.

Я довго дивувалася маленькій мудрій жабці і чомусь певна, що вона не вперше так переходила дорогу, де рухаються такі страшні великі авта.

Український садочок. Видавництво „Смолоскип”, 1998

Продовження зі стор. 33.

300 дол. – Роман Гавриляк і Марія Теріаковець; **200 дол.** – Юліян Охримович; **106.43 дол.** – Галина Оберишин; **по 100 дол.** – Анна Лемп (Еххон Mobil), Дарія Лиса (Еххон Mobil), Василь Мисак, Марта Тарнавська, Лідія Білоус, Віра Боднарук, д-р Марія Дицьо, д-р Михайло і Роксоляна Яримовичі; **по 50 дол.** – Христина Остапак, Марія Ярема Остапа, Іванна Головата, Люба Ярмач Спіро, Володимира Теслюк; **по 25 дол.** – John & Jane Laszek, Венямін Корсунь, Микола Конрад (Avaya Matching Gift), д-р Микола Крижанівський, Марія Дорожинська, Марія Тиняк; **по 20 дол.** – Лідія Марусин, Ніна Панчак; **по 10 дол.** – Оксана Лазор, Уляна Стадник, Зіна Ференч; **5 дол.** – Ірена Твердохліб.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. сина Олега** складаю **100 дол.**
Марія Бакалець.

У пам'ять **бл. п. д-ра Мирослава Прокопа** складаю **100 дол.**
Наталія Даниш.

У пам'ять **бл. п. Христі Навроцької** складаю **100 дол.**
Наталія Даниш.

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** складаю **100 дол.**
Наталія Даниш.

У пам'ять **мами бл. п. Марії Даниш** складаю **200 дол.**
Наталія Даниш.

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** пожертви склали: **по 25 дол.** – Тетяна Данилів, Роман Данилів, Надія Данилів.

У пам'ять **бл. п. Льва Стеткевича** складаю **20 дол.**
Ярослава Стасюк.

У пам'ять **бл. п. Данила Слободяна** пожертви склали: **300 дол.** – Анна Слободян; **по 100 дол.** – Ольга Савчук, Оксана Ленець, Дарія Мерл, Володимир і Уляна Дячуки, Мирон і Лідія Базарі; **по 50 дол.** – Марта Базарко, Юрій і Мирослава Граби, Анна Полевчак, Олександра Моравська, Анна Іващенко, Ліда Вілсон, Теодозій і Ольга Зазулі; **30 дол.** – Марія Проскуренко; **по 25 дол.** – Іван Денисенко, Софія Барусевич, Неоніля Сохан; **по 20 дол.** – Д. Барон, Меланія Кокорудз; **по 10 дол.** – Соня Семанишин, Анна Чопек.

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** склали **250 дол.** – Андрій і Таня Хархаліси; **200 дол.** – Марія Гельбіг; **150 дол.** – д-р Юрій і Оксана Тритяки, **по 100 дол.** – Роберт і Марта Торіеллі, Петро Хома, Я. Данилів, Лев і Маргарета Ніч, Орест і Марта Кебало, Малина Дзюба, Вілліям і Оріся Фішер, Мирослав і Зоряна Смородські, д-р Микола і Христина Бара-

нецькі; **по 50 дол.** – Христина Ринасевич, Христина Бровн, Стефанія Звонок; **20 дол.** – Люся Рідка.

У пам'ять **бл. п. Олімпії Роговської** пожертви склали: **по 100 дол.** – Стефан і Ляриса Пелешуки, д-р Володимир і Анна Рак; **по 50 дол.** – Донна Чехович, Володимир Корнага, Ярослав і Катря Червоняки, Тарас і Марія Борковські, Оксана Бабюк; **по 25 дол.** – Стефанія Савчук, Ярослав і Лідія Черники.

У десяту річницю смерті **моєї жінки, бл. п. Татяни** складаю **500 дол.**
Д-р Іван Кохан.

У пам'ять **бл. п. д-ра Зенона і Стасі Зизномірських** складаю **100 дол.**
Д-р Іван Кохан.

У пам'ять **бл. п. Теодори Гарасимович** склали: **150 дол.** – Едмунд Райтер; **30 дол.** – Володимир Дзівак; **20 дол.** – Марія Бринчка.

У пам'ять **бл. п. Мирона Біласа** складаю **25 дол.**
Іванна Мартинець.

У пам'ять **бл. п. Христі Навроцької** складаю **100 дол.**
Анна Процик.

У пам'ять **бл. п. Катерини Бук** складаю **50 дол.**
Звенислава Лебедович.

У пам'ять **бл. п. Романа Касараби** складаємо **100 дол.**
Д-р Ігор і Марта Воєвідки.

У пам'ять **бл. п. Льва Стеткевича** складаю **50 дол.**
Христина Бонакорса.

У пам'ять **бл. п. Ірени Корженювської** складаємо **100 дол.**
Д-р Юрій і Оксана Тритяки.

У пам'ять **бл. п. Люби Артимишин** складаю **100 дол.**
Наталія Коваль.

У пам'ять **бл. п. Любомира Гуменюка** склали: **по 50 дол.** – Стефанія Гуменюк, 1-ий Відділ СУА, Любомир і Наталія Гевко, Богдан Гевко з родиною, Володимир і Лідія Магуни, Марія Савицька, Дмитро і Марія Мулики; **по 25 дол.** – Михайлина Баран, Анна Серант, Михайло і Леся Бобяки; **по 20 дол.** – Стефанія Семущак, Катерина Папуга; **10 дол.** – Карло і Лена Микитичі.

У пам'ять **бл. п. Анни Заклинської** складаємо **50 дол.**
24-ий Відділ СУА.

In memory of **Anna Kordupel** we are donating **\$50.**
Ewa R. Didow & Bohdanna Rousseau.

Продовження в наступному числі.

ЩИРО ДЯКУЄМО ЗА ПІДТРИМКУ!

Управа і адміністрація УМ

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Христина Ярема
Рома Шуган
Рената Заяць
Катерина Немира
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк
Марія Гавриляк

— 1-ша заступниця голови
— 2-га заступниця голови для справ організаційних
— 3-тя заступниця голови для справ культури
— 4-та заступниця голови для справ зв'язків
— протоколярна секретарка
— англійська секретарка
— фінансова секретарка
— скарбник
— для справ преси
— вільна членка
— вільна членка

— суспільної опіки
— виховна
— музейна
— стипендій
— архівальна
— здоров'я і довкілля

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Лідія Казевич
Христина Хомин-Ізак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Катерина Воловодюк
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Діонізія Брочинська
Маріянна Заяць
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью-Джерсі
— Огайо
— Чікаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Марія Томоруг
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

— голова
— членка
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion — 1-st Vice President
Marta Danyluk — 2nd VP — Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP — Culture
Mary Ann Zajac — 4th VP — Public Relations
Lidia Babiuk — Recording Secretary
Christina M. Jarema — Corresponding Secretary (engl.)
Roma Shuhan — Financial Secretary
Renata Zajac — Treasurer
Kateryna Nemyra — Press
Irena Stecki — Member-at-Large
Vera N. Kushnir — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska — Social Welfare Chairwoman
Chrystyna Shwed — Education Chairwomen
Ulana Kobzar — Art/Museum Chairwoman
— Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
— Archives Chairwoman
— Health and Environment Chairwoman

Марія Поланський
Ольга Тритяк
Марія Наврільук

REGIONAL COUNCILS

Lydia Kazewych — Detroit
Christine Chomyn-Izak — Philadelphia
Nadia Sawczuk — New York City
Martha Stasiuk — New York - North
Kateryna Wolowodiuk — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Dionisia Brochynsky — New England
Mary Ann Zajac — New York - Central
Uljana Hlynsky — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych — Chairwoman
Nadia Cwiach — Member
Maria Tomorug — Member
Anna Rak — Member
Lidia Zakrewsky — Alternate
Lesia Goj — Alternate

Оксана Скипакевич Ксенос — Parliamentarian

Ірена Чабан — Editor-in-Chief "Our Life"
Тамара Стадниченко — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 9:00 – 11:30

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • Fax: (732) 441-9377
Марія Поланський, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

**"Южно-руський орнамент". А. Лисенко, 7 видання, І. А. Розова, Київ 1886 р.
Із збірки Євгенії Бачинської-Федусевич.
Вишивати нитками Д.М.С. чорними і червоними ч. 321.**